

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ИДЕАЛНИЯТ СВЯТ

chitanka.info

Последният човек на Земята...

Аз съм...

Клонингите не се броят — те не умират. А смъртта е отличителната човешка черта...

Е, и разумът...

Само че аз отдавна престанах да вярвам в него...

Както и в емоциите...

Просто си човек. Съществуваш...

Така, както смяташ...

Или ти се налага...

Или ти налагат...

Най-често последното...

А колкото по-късно разбереш, че е така... Толкова по-добре за теб...

По-щастлив ще си...

Защото нищо не прави човека така щастлив, както усещането, че е господар. На света... Накрая — и на себе си...

Засега все още не съм господар... На моя свят... И на онзи отгоре...

Засега все още има една пречка...

Но — тихо...

Да, той е...

Промъква се през колектора на отпадните води. Сега е точно до навлизането на тръбата в големия басейн. Смята оттам да ме изненада...

Изненада ще има... Да... Голяма изненада... Но за него...

Така... Така... Така... Пръстът е на спусъка... Няма накъде да се скрие или измъкне — тръбата е голяма, но плътна и здрава...

Е...

Ух, че треци...

Но няма кой да чуе...

Няма...

Оня се смъква във водата, с лице надолу... Изчаквам...

Мъртъв е...

Най-после...

Светът вече е мой...

— Това аз ли съм? — пита някой до рамото ми...

— А кой друг идиот ще хлътне в такъв евтин капан — отговарям сърдито, защото за момент съм трепнал...

Зад гърба ми се чува хихикане...

— Ама съм смешен сгърчен така...

— Ти да се беше видял във ваната — казвам полугласно. Може би на него, може би на мен...

Впрочем, какво ме интересува дали е чул?

Надигам се и слагам предпазителя на автомата. Зад ъгъла стоят тримата — както им наредих. Не смеят да шукнат, само тоя се обажда. Разбирам го — странно е да се видиш застрелян...

Колкото и да не ти пука...

Впрочем, защо да те вълнува нечия смърт? Та ако ще и твоя да е? Смъртта, както казваше някой, е нормално състояние. Преходът не е много приятен...

А тия тримата са минавали неведнъж през прехода. Знаят пътя, претръпнали са...

Бих ги нарекъл безсмъртни...

Ако това не се отнасяше до богове...

Или човеци...

Каквито те не са...

Впрочем, аз...

Но — отначало...

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Баща ми е арменец, майка ми китайка. Познати ми казваха, че съм взел всичко хубаво и лошо от двата космополитни народа.

И практицизмът, и стремежът към философията, и възприемането на света като едно цяло, в което човек е детайл... Детайлче... Заменима част...

Казвам се Бо-Ян Саркиз...

Живея в...

Впрочем, живеех...

И, още по-точно — живях къде ли не... Последните десет години — в Америка...

Не, не в САЩ. Те не са Америка — те са част от континента. При това далеч не най-добрата част. Дори... Ако правех класация, щях да сложа държавата им нейде в дъното... Под чертата...

Но живях там — имаше защо...

Най-вече за моя голям план...

А той се зароди отдавна. Още от времето, познато като Студена война. Онзи мъгляв период, след който започнаха конфликтите между бързо остарелия хищник и останалите в джунглата...

Най-вече светкавичните огневи сблъсъци, преминаващи в шумно дебнене, между американския орел и причакващите го китайски дракон и руска мечка...

Те не бяха млади и стремителни, бяха оцелели след векове и хилядолетия регионални и световни кръвопролития, а сега търпеливо изчакваха самозваният господар на планетата да окапе и рухне сам...

Обаче, аз не мислех, че ще стане така тихо и мирно, както се надявах мъдреците...

Познавах американското мислене и бях убеден — ще има война. Голяма война. Кървава война...

С всички възможни средства...

Което означаваше, че малцина ще оцелеят...

При това — не за дълго...

В САЩ живях много години. Да кажа направо — три десетилетия. Там учих — в нормално училище, там записах философия в колежа, там станах и доктор на науките...

Философията е особена наука. В нея няма строги правила. Единственото изискване е да обосновеш тезата си. Каквато и да е тя...

А обосноваването зависи от теб — от познанията ти, от уменията да мислиш и да формулираш мислите си, да форматираш всичко в красива, убедителна и приемлива форма...

И никой никога няма да каже, че не си прав...

Защото философията е лична изява, а личностите са малко...

Е, не целият човешки свят се състои от личности...

Дори не и половината...

Да кажем — 10%... С щедра ръка го казвам... Като помен...

Макар други хора да твърдят, че не повече от 2, 3, дори 5% от хората да са личности...

Не биологически единици...

Личности...

Мислещи, създаващи, оригинални, правещи огромни крачки напред... Които се сливат и стават малка крачка за общността, присвоила си названието човечество...

Макар отдавна да е известно — хората се развиват, човечеството не...

В учебниците за публиката пише, че всеки човек е личност. Защо да бъдат дразнени тия, които са необходими като биологична маса в природата? Тия, които оцеляват и се размножават...

За да може от тяхното натрупване на количество да се появят редките искри на качеството...

Преподавах, опитвах се да дам някакъв тласък на мисълта в младите хора — дори да се наложеше той тласък да е от ритник...

Повечето падаха в калта и доволни се заравяха в нея...

Тогава се замислих...

И реших — ще създам свой свят...

По свой образ и подобие...

Нов прекрасен свят...

За целта трябваше най-напред този, в който временно пребивавах, да изчезне...

Коего, разбира се, не беше моя грижа. Светът се самоубиваше — бавно, бавно натискаше ножа към врата си...

Моята грижа беше да уловя мига на първата кръв и да напусна...

Не, не да умра...

Планът беше друг...

2.

Но да карам поред...

Трябва да съм внимателен и скрупулъозен. Нали разказвам за един само слушател — за себе си...

Поради което мога да бъда честен...

А това не ми се е случвало често в живота...

Поне досега...

Вярно, веднъж признах дълбоките си чувства. Смело — макар сърцето ми да спираше, откровено — макар да не виждах смисъл, изцяло — макар да разбирах глупостта, която правя...

Това ми струваше две години... И половината ми състояние...

Да, двадесет милиона не са малко пари. Поне за мен в оня момент...

Просто търговски сделката беше изключително неизгодна — две години и двадесет милиона срещу...

Да си кажа направо — за всеки сексуален контакт платих по сто хиляди...

За тия пари можеше да си наема публичен дом. Който щеше да работи само за мен поне пет години. С всичките труженички в него...

Даже малкия пръст на левия крак щеше да блести облизан...

Но...

Тя ми харесваше...

Какво — харесваше... Влюбен бях... А това означава — гол мисионер сред племе канибали след пости...

Е, платих си...

И после изключих чувствата, оставих се на разума...

А аз разчитам най-вече на него...

И в бизнеса, и преди това...

Когато бях учител...

Това не съм го казвал, да...

Но след колежа една година преподавах в нормално училище. Където се опитах да сея доброто и вечното...

А се оказа, че съм разпръсквал бисери...

Тогава опитах да въведа някакъв ред във виелицата от двата хаоса — на пуберските и просветната каша...

Започнах с нещо като въведение. Преди часа посрещах учениците пред кабинета си, те се строяваха, поздравявахме се, после влизаха и всеки заемаше определеното му място...

Ред... Орднунг...

След няколко месеца разбрах — външно изглежда зле, тоталитарно, вътрешно е безсмислено...

Защото отличителна черта на учениците преди войната беше противоречието с всичко нормално за нас. Те бяха готови да ходят на ръце и заднешком — само и само да докажат колко са оригинални и неподчиняващи се на възрастните...

Което беше още по-смешно, когато си от страната на тия възрастни и знаеш как хубаво след време подобни бунтари се вписват в строгата система наоколо им...

Бунтът, изразяван чрез несъгласия, роптаене, алкохол, секс, наркотици, всъщност си беше част от системата. Системата, за която всичко е бизнес — при това сексът, алкохолът и наркотиците бяха най-печелившите му сектори...

А разум...

Да, имаше разумни ученици... Най — често това бяха най-некадърните. Които разумно избираха кое е полезно за тях и бяха разбрали, че мимикрията е средство за оцеляване...

Имаше и разумни умници — но двете неща си противоречаха. Ако Колумб беше разумен и приел, че светът е само в познатите черти... Ако Магелан беше разумен и убеден в плоскостта на Земята... Ако Айнщайн беше разумен и сигурен в неделимостта на материята...

Точно в това училище дойде за пръв път идеята ми за идеалния свят...

Отначало — след един крясък към учениците: „Да мога да ви направя роботчета...“

Който крясък не им направи впечатление...

Не съм сигурен дали изобщо го разбраха...

За тях учителят беше същество, сложено отпред — за да ги тормози и забавлява. И, каквото и да кажеше — умно, глупаво, стандартно, разумно, полезно...

Просто отлиташе в безкрайния вакуум между ушите им...

Но аз се замислих...

Идеален свят с хората не можеше да се построи...

Абсурд!

Различията — расови, полови, интелектуални, физически — не позволяваха унификация...

А именно унификацията е основата на идеала...

Прекрасни сгради — което идваше и от различията. Красиви градини — различни в елегантната си симетрия.

Приказна музика — омайваща с различията на синхронността си...

Красиво, прекрасно, приказно...

И разнообразно...

Извън нормата...

А нормата е основата на идеала...

Тоест — идеалният свят трябва да се състои от идеални елементи. Основно — най-важният...

Човекът...

3.

Зарязах училището, оставих философията за лична употреба, заех се с бизнес...

Базата я имах — все пак бях кръстоска от китайка и арменец...

Нямаше нужда да търся помощ — двете диаспори бяха на разположението на всеки свой член, търсец изява в бизнеса. И спазващ неписаните правила на групата...

Какво пък — вече бях станал опитен и съвременен човек...

Което означава — лицемер, манипулатор, лъжец в рамките на допустимото, умел използвач на законите срещу законите...

За няколко години започнах да се издигам...

И в обществото, и върху капитала си...

Въртях всякакъв бизнес. С всичко — в рамките на официално разрешеното и малко встрани от тях. Не търсех големия удар — макар че няколко пъти го направих...

И — успех...

Спечелих пари... Много пари... Дори повече, отколкото бяха нужни за плана ми...

Но и друго — спечелих хора. Необходимите ми хора...

Основен мой играч стана Дъглас Крейг. Започнах се с него на видимо скучно събитие — парти по... Не помня какъв случай...

Минах, поздравих домакините и, тъкмо се канех да се изнеса лекичко, спря ме Тиери, французин, когото водех в графата „полезни познати“...

— Мистер Бо-Ян, вие веднъж ме попитахте за някой млад, талантлив учен, който да се занимава с генетика? — тихо заговори той...

Не ми хареса, че е запомнил какво съм търсел. Още по-малко, че разбира секретността на подобни въпроси, та не ги споделя нормално, като в коктейлен разговор...

— О, да... Помня, помня — казах, небрежно повишавайки гласа си — Какво ли не му хрумва на човек в нашата дейност... И? Да не си намерил някого? Всъщност, в момента не е нужен, но...

Тиери беше хитра лисица и се опита да води своя игра:

— Извинете тогава! Излишно безпокойство от моя страна...

Само че с мен не бива да се играе открито...

— Тиери, какво стана с оная сделка, дето смяташ да завъртиш със Сун Лин? Оная — за доставките от Шанхай...

Тиери разбра. На тая сделка той много разчиташе, можеше да му донесе почти милион чиста печалба. А това за него бяха огромни пари...

— Благодаря, мистер Бо-Ян, преговорите напредват! А човекът, когото желая да ви покажа е ей там. Дъглас Крейг, преподавател по генетика. Малко... Някак си извън нормите е, но мои познати, работещи в тая област казват, че е гений, който всеки момент ще изригне и ще направи страхотни открития. Не е богат, син на локомотивен машинист от Оклахома. Потънал е в дългове, но продължава да мечтае. И не за бизнес, а за открития...

Това ми беше достатъчно. И без това не залагах на Крейг — в момента четирима подобни работеха в желаната от мен област. Обаче, такъв съм си — винаги подсигурил гърба си... Ненапразно обичах историята. И добре знаех, че великият Наполеон винаги е имал под ръка резерв — старата гвардия. Веднъж я пуснал в боя отрано и загубил битката при Ватерло... Както и Чичо Джо — она фамозен тиранин Сталин. Когато четох за него, направи ми впечатление, че винаги — от Москва насетне — е държал в ръце някакъв коз. Де две или три общовойскови, де някоя и друга танкова армия... Но винаги нейде изненадващо се появява армия и — изненадва немците...

Така че — четирима работеха, петият нямаше да е излишен...

Бавно, увлечени в разговор, стигнахме до ъгъла, където Крейг се беше свил на малко канапе, притиснат от пищна дама. Разговорът явно не вървеше — и на слепеца беше ясно какво търси вече пийналата жена. Но бледичкият, слаб, в несъвсем нов костюм млад човек явно беше слаб за бушуващите ѝ хормони, които направо се виеха в смерч около му...

— О, Дъглас! Здравейте — поздрави го Тиери, „случайно“ забелязал отчаяният поглед, който младият мъж мятеше като въже към спасителна лодка — Мисис Линдън... Колко ми е приятно... Запознайте се — моят приятел Бо-Ян... Мисис Линдън, искате ли да

ви покажа галерията на нашия домакин? Има прекрасни картини? Ей къде е — на втория етаж...

Обнадеждена, дамата тронаво се надигна и го сграбчи с ръка, както и с всичките си сетива. Красноречивият поглед на Тиери говореше ясно — ще ми струва скъпо възможността да разговарям с Дъглас. Но — надявах се, че ще си струва цената...

Ръкувах се с Крейг и седнах на канапето. Разговорът ни беше кратък. С облекчение се вкопчи в новия познат, обстойно отговори на всичките ми умело зададени въпроси. Разпита проведох по всички правила на психологията — небрежно, избягвайки открит натиск, беседвайки, а не разпитвайки, с откровен жив и човешки интерес...

Това беше човекът, който ми трябваше...

Не зная дали щеше да постигне желанията си, но стремежите му отговаряха на моите планове. И още на другия ден Дъглас Крейг постъпи в научния институт, който спонсорирах и който официално се занимаваше с генетични изследвания. А реално...

Но това е друга тема...

Важното е, че базата за моя идеален свят се градеше. При това не от един, а от петима талантиливи, трудолюбиви, затворили се в науката си амбициозни младежи...

Колко лесно е да манипулираш възторга и стремежите на младите хора...

4.

Пак по него време се заех с другия голям проект. Домът...

Основата на тази точка от плана беше повече от ясна за всеки мислещ човек...

Задаваше се война — голяма война...

Икономиката на страната се задъхваше. Не можеше вечно да се живее с чужди ресурси и чужд труд. Силната армия беше окупираше почти целия свят, но нарастваше напрежението, надигаше се съпротива срещу нашата империя...

Подобни войни вече е имало. Най-напред — в началото на ХХ век. Когато пак сме имали финансови проблеми, а водачите на държавата (не ония, дето публиката избира, за истинските водачи говоря) са решили, че е време да излезем от континента...

И — къде с агенти на влияние, къде с пари, къде чрез романтици и наивници... Просто войната избухнала. На европейския континент. Между европейските стари империи. От които три изчезнали, а едната постепенно започнала да се свива...

След двадесет години — нова офанзива. Пак в Европа, пак между големите държави, пак с наше участие накрая — при деленето на плячката...

Имало е нужда от тая война — държавата отново е била закъсала. А после победителите са раздавали кредити и са заемали важни стратегически точки...

Така ставаше и сега...

Кризите следваха една след друга, официалният ни дълг растеше главоломно, млади хищници и опитни нации открито се съпротивяваха и предизвикателно заемаха позиции за третата голяма война...

Която този път нямаше как да е регионална — само на един континент. Колкото и да се искаше на нашите водачи това пак да стане в Европа...

Така че пътят към идеалния свят беше ясен — най-напред оцеляване...

Но за това бяха безполезни острови или високи върхове, дори бетонните скривалища не бяха сигурни...

Обаче, можеше да се построи Дом...

Имах идея, имах и план, оставаше да намеря корпуса, в който да построя Дома...

А корпуси имаше немало...

Нужния намерих в Кентъки...

Не, не Мамутовата пещера...

Тя беше удобно скривалище — над 600 километра тунелни разклонения. Но... Прекалено известна. И нямаше как да я купя, за да градя...

А без необходимите добавки...

Не ми се връщаше назад, в пещера. Нито пък смятам, че човечеството трябва да започне отново там...

Обаче, наоколо имаше и други големи пещери. Някои от които бяха частни... А частната собственост има огромното преимущество, че може да се купи. При това без много шум...

Закупи необходимата ми пещера — Кралската. Нарекли я така, защото се смятало, че там е бил домът на легендарен индиански крал. После индианците били изселени в резерват, собствениците на земите се сменяли...

Докато накрая аз не станах собственикът...

Обявих, че ще издигна завод за фина механика и ще създам работни места за поне хиляда души...

Което обясни защо се строи непрекъснато, накъде отиват камионите с материали, с какво за заети над сто работника, специално докарани от Ню Мексико и почти неговорещи английски...

А на една миля от пещерата се намираще основната ми база — Домът...

Просто купих един от ракетните силози, които армията на САЩ закриваше или продаваше. Ако се намерят ексцентрични богаташи...

Е, намерих се...

И вложих луди пари в строежа...

Впрочем, какво щях да ги правя тия пари след войната?

Когато над земята летят ракети с ядрени глави — защо ти са зелените хартийки?

Още повече, че почти всичките ми средства бяха в електронен вид...

Шестдесет и шест метра дълбока шахта...

От които четиридесет бяха превърнати в жилищна зона. Шест етажа по два апартамента на тях — всеки над сто квадратни метра. Готов да приеме осемчленно семейство. Отделно всичко необходимо за престой под земята от десет години. Поне...

Система за пречистване на въздуха, отопление, очистителна система, хранителни блокове, цял етаж с хладилни камери...

Останалите двадесет метра бяха заети със средствата за оцеляване и преживяване — имаше система за преработка на водата и вторичното ѝ използване в оранжерии, имаше дори микро ядрена централа...

Ех, за нея се наложи да положи усилия, отделно да платя комуто каквото трябва... Но стана част от Дома...

Водата постъпваше от голяма дълбочина — мощни помпи ни я докарваха...

Храната осигуряваше групата на Дъглас Крейг. Тяхната лаборатория заемаше цял етаж под жилищата...

Изобщо — бях се подsigурил всякак...

При това с доста резерви. Но за тях — по-късно...

5.

В това време аз подготвях втората част на плана. Най-напред трябваше да започна с Крейг и помощниците му...

— Дъглас, — казах небрежно една вечер, докато с него пушехме пури на Зелената тераса — А какво показват резултатите от психоформатирането на нашите подопечни?

Зелената тераса беше разположена на сами покрива на небостъргача ми във Филадельфия. Три стъпала оформяха върха на сградата — всяко превърнато в прекрасно място за отдих. Зелената тераса беше наречена заради висящите си градини, Синята заради огромния басейн, Небесната заради функционалното си и красиво летище, украсено с чудесна малка сграда — най-високо разположеният бар в града...

Разбира се, всичко това беше само и единствено за моя услада и разтуха. Гости канех, посрещах бизнес партньори, в бара можеше да се намери всичко — от пиле алкохол и мляко, какви ли не мезета, и, разбира се, жени. Не какви да е...

Та тая вечер бяхме само двамата на Зелената тераса, гледахме града и околностите, обсъждахме следващите етапи по огромната научна програма, която изпълняваше моят Институт по генетика и антропология...

— Сър, резултатите са отлични. По всяка вероятност, скоро ще можем да получим преформатирани обекти...

— По всяка вероятност? — посмръщих вежди. Не обичам несигурността и предпазливостта...

— Сър, говорим за манипулации на съзнанието... Теоретично сме подготвени, проведехме и някои опити върху живи същества. При кучетата...

Вдигнах ръка:

— Дъглас, знаеш, че не се интересувам много от процеса на работата. Искам резултати. И то ясно обяснени — все пак, не аз, а ти си суперспециалиста, нали?

Това явно го поласка и спомогна за разиграването на комбинацията.

— Да, сър, разбира се... Благодаря за доверието, сър... Мисля, до седмица да се заема с промените в човешкото съзнание. Сам ще извърша операцията — техниката е подготвена, обект има, условията съм довел до статус на сигурност и секретност. Ще действам сам, без асистенти...

Кимнах и му долях чашата.

— Обектът, сър...

Пак вдигнах ръка:

— Знаеш — не ме интересува. На Земята има толкова излишни хора, че един повече или по-малко... Пък и няма да го убиваш, я...

Крейг поклати глава:

— Не, не, сър... Никакви посегателства върху обекта. С храната ще бъде приспан, сетне сам го закарвам в лабораторията — и без това стаята му е до сами нея, слагам го в апаратната, отивам в центъра за управление и просто пускам програмата...

Това знаех, даже бях присъствал на опита над някакво кенгуру... И сега се сетях как то се пробуди, стана и тръгна. На четири крака, с походка на кон, без да подскочи дори. А после се залови да яде месо. Бях смаян от несръчните му опити да разкъсва храната. И хич, ама хич дори не поиска да погледне вкусната прясна трева, струпана до кървавата порция...

— Впрочем, какво стана с онова кенгуру?

Крейг се сети:

— Наложил се да го приспим, сър. Нямахме как — и без това щеше да умре. Новото му съзнание не позволяваше на стомаха да иска друга храна...

— А защо не обърнахте процеса?

— Сър, трябваше да бъдем сигурни в праволинейността на форматирането. Ако бяхме преформатирали съзнанието и върнали това на кенгуруто, нямаше да сме сигурни в крайния резултат... Сега знаем — може, съзнанието може да се променя. С нашата апаратура...

Вдигнах чашата:

— Извини ме, просто техническите подробности не ме интересуват. Те са си твое дело, ти си магьосникът, който може от кенгуру да направи вълк и от скромен човечец герой...

Крейг също салютира с питието си:

— Да, сър — огромно бъдеще има пред нас... А вие няма ли да дойдете при операцията? Все пак, първи опит върху човешки обект извършваме...

— Имам доста работа, а на теб ти вярвам напълно. Ти си гения, ти си магьосника...

— Мисля, сър, че този опит ще е последен. После ще можем да променяме матрицата на съзнанието по наше желание...

Пътюм си отбелязах това „ние“... Изпълнителят вече се изживяваше като равен. А в скоро време може да поиска и ръководството на операцията... Колко му е — нали в него са знанията, пък аз... Аз давах само парите...

Проблемите на Крейг бяха два. Единият — прекалената самоувереност и наивната вяра в себе си. Смяташе, че щом е гений в една област, значи може и знае всичко...

Другият проблем бях аз...

Не беше случил на подходящ спонсор — доверчив, честен, достатъчно глупав, за да плаща за нещо, което да не му носи полза...

6.

Опитът излезе успешен...

И пак седяхме с Дъглас Крейг на Зелената тераса — вече две седмици по-късно...

Отпуснат, разсеян, аз се вглеждах в далечината и мислех върху получените днес вести от моя човек в Държавния департамент. Тия идиоти смятаха, че ще спечелят дори ядрена война...

Планираха европейски конфликт, в който щяха да се сражават до последния европеец. А после пак да се появят и започнат строежа на новия свят. По техен план...

Забравяйки едно — при война главната цел не са стрелците в първите редове, а щаба на врага. И противникът вече има оръжия, с които може да достигне тоя щаба — ако ще и зад океана да е...

Отделно, че не е важно кой колко ядрено оръжие има. Важното беше, че реално запасите от него стигаха, за да унищожат планетата...

Или поне по-голямата част от нея...

На което аз разчитах. Все пак, какво спасение щеше да е, ако планетата е унищожена, а нейде на 50 — 60 метра дълбочина стотина човека са оцелели?

Ще изкараме някоя и друга година и...

Какво натам?

Знам — твърде несигурно беше да се разчита на късмета и съдбата. Но не вярвах във всеобщото унищожение. Трябваше, някак си трябваше, пораженията от войната да се окажат неголеми...

Все пак, майката Природа беше оцелявала много пъти...

Я как са изчезнали динозаврите, но останалите им съвременници — акули, гущери, крокодили — са стигнали до наше време. Да не говоря за насекомите и влечугите, пък за безсмъртните медузи — хептен...

Така че — увеличих темповете на работа...

Затова и бях извикал Крейг:

— Биофермата е готова за действие, господарю — каза той и ми наля питие. Беше застанал до креслото ми, поприведен, готов да

изпълни всяка моя заповед...

— Крейг, а какво стана с новите форматираня?

— Сър, има вече осем човека, готови да живеят и умрат за вас. Вложил съм в тях бойни умения, тактическо мислене, две бази на изпълнителност — основна и резервна, както и комплекс на подчинение лично на вас...

— Дъглас, за охрана на Дома са ми необходими поне тридесет охранители...

Крейг виновно ме погледна:

— Да, господарю, зная... И всички се стараем — но знаете как се изразходват супердисквете. Бавно е програмирането им, а един стига само за три форматираня...

— Твоите помощници са добри. И се стараят, зная...

— За нас, сър, няма ден и нощ. Нашата цел е да ви служим...

Кимнах и замълчах. Всичко вървеше добре. Което трябваше да бъде — все пак, бях планирал основно нещата, предварително обозначих възможните проблеми и предвидих решенията им. Обстойно, с голям замах, на сигурна здрава база...

Домът беше почти готов. Единият апартамент трябваше да бъде за мен. Единадесет — за избрани хора, които можеха да си платят.

Етажът с общежитието можеше да побере близо сто човека. Но ми бяха нужни петдесет. По четирима в стая — обитателите на това ниво бяха непретенциозни, хранеха се с малко, но питателни средства за поддържане на живота и зареждане с енергия, личната хигиена беше автоматизирана и сведена до пълно почистване на организма веднъж дневно. В специално помещение, при специални условия.

За тези... Щях да кажа „хора...“ но нека бъда точен — служители... Та за тях щяха да се грижат четирима от помощниците на Крейг. Също непретенциозни, многофункционални, със съзнание, форматирани около главната ценност на света — аз...

Огромната крачка към новия свят, към идеалния свят, в който хората са носители на мислене близо до моето и отражение на моето, беше почти направена...

Имах налице третото и четвъртото ниво на бъдещето — охранителите и научните работници. Първото виждах всяка заран в огледалото...

Оставаше да намеря второто ниво — интелектуалното. Тези, които щяха да се размножават и да владеят от мое име света...

7.

Ъптон Грей заемаше целия кабинет...

Грамаден, шкембелия, с голямо, сега намръщено лице...
Усецаше се, че живее като властелин на света...

И на хората...

Поне така ме гледаше — отгоре... Едно — че и седнал беше висок колкото аз изправен, второ...

Второто се усецаше...

— Мистър Саркиз, — каза той бавно, цедейки думите като евреин, изстискаващ лимон — Предложението ви е добро. Да, харесва ми... Мисля, че не е скъпа офертата. А и смятам да платя за два апартамента. Зет ми — Маркус Бийвър, е известен продуцент, чели сте за него... А, и сте се срещали по приемите, сега се сетих... Аз не си падам много по тия обществени комуникация, но наистина той ми е споменавал за вас... Така че го познавате, предполагам, че имате впечатления...

Бийвър? Среден на ръст, разговорлив, с вечно движещи се ръце? Познавач на музиката — факт. Последно го видях в Литъл Хол, на концерта на оня индийски пианист. Загледах се — заинтересува ме каква ще е реакцията на продуцента, държащ в ръцете си едва ли не половината шоу бизнес на континента...

А той се беше отпуснал, през полусмъкнатите клепащи вперил поглед към сцената, внимателно слушащ и... Наистина — изживяващ музиката...

Че какво? Нормално... И аз въртя какви ли не бизнес мероприятия, но у дома предпочитам да чета и да гледам филми — далеч от делника...

Бийвър също имаше свой свят. При това много, много далече от бизнеса...

— Да, мистър Грей, това е чудесна идея...

Ъптон Грей раздвижи бавно устни:

— Няма да искам отстъпка заради купуването на два апартамента... Но — има по-важен въпрос...

— А именно? — придвижих се напред и почти опрях коляно в неговите стърчащи нагоре греди...

— Ръководството... В шахтата...

— Дома, мистър Грей, в Дома...

— Добре, в Дома... Там ще сме 12 семейства. И охрана. И обслужващ персонал...

— Така е...

— Кой ще ръководи цялото това общество?

Очаквах подобен въпрос. Големите бизнес играчи не обичат да имат треньори или ментори...

— Америка все още е страна на свободата...

Грей се намръщи:

— Ух, с тия шаблони... Избухва война, ние сме се спасили, чакаме улягане на страстите и радиацията... Кой ще ръководи? Кой ще каже кога може да се излезе навън? Кой ще реши какво ще има за обяд утре?

И да не беше истина, отговорът ми звучеше добре.

— Комитет. Ще има комитет от трима души, които ще вземат важни решения на базата на предложенията на останалите. Вашият апартамент ще си е ваш — там друг няма да има думата. Дори да се убива вътре... Но, ако се съзре опасност за обществото — комитетът ще се намеси...

— Комитет... После диктатура... И диктатор... — видимо мистър Грей беше с добро историческо образование...

— Няма как да стане, мистър Грей... Имаме охрана, има ме и мен...

— Точно от вас се боя, мистър Саркиз, извинете за прямотата... Вие сте умен, вие познавате Дома като петте си пръста, вие можете...

— Нищо няма да мога, мистър Грей... Именно, защото и аз се смятам за умен, разбирам, че един човек няма шанс да оцелее. Нужно е общество. Нужна е взаимопомощ. Нужни са още хора... Иначе щях сам да се настаня в Дома и да оцелям сам, заедно с екипа ми...

Мистър Грей се замисли. Наистина — защо ще му е на човек диктатура в един празен, разрушен свят? Ще може да оцелее някак си, вярно. Обаче — сам... Докога? А в Дома — хора, специалисти, обособен кръг от тези, които спомагат за запазване на човешкото...

Властта е хубаво нещо — но не властта в затворено помещение,
сред мразещи те...

Нещо такова си мислеше Ъптон Грей...

И усещаше, че диктатурата не е възможен риск...

Разбирах го — въпреки затвореното му в маската лице...

— Добре — стана той — Значи се разбираме — два апартамента,
автономност, пълна свобода... Чекът на ваше име ли да е?

8.

Ъптон Грей и Маркус Бийвър...

Бизнесмени, за които парите вече не означаваха много — бяха само платформата, върху която издигаха кулите на властта си...

Умни, хитри, изключително интелигентни, умеещи да преследват целта си по-добре от ловджийски хрътки. Защото хрътките се носят по миризмата на пляквата, а тия знаеха и кога да спрат, че и да се оттеглят. При това — без да демонстрират видими поражения от загубата...

Такива хора ми бяха нужни на второ ниво...

Разбира се — не с властността в характерите...

Но и за нея имаше лек...

А, когато искаш да създадеш идеален свят — най-напред трябва да намериш лек срещу различието. Независимо дали стремеж към налагане на собствената воля и идеи, дали желание да властваш, дали агресивност... Подобни опити за различие от масата, която е оформена по определен типаж, не се препоръчват...

Навремето подобни хора в Древна Атина са били остракирани. Просто нехаресващите ги — а те винаги са били много, та кой обича различните? — са гласували за изгонването им. Или са създавали подобия на съд и са убивали законно опонентите си...

В крайна сметка войната на идеите винаги се решава със сила...

Разумът влиза в действие след победата...

В момента аз подготвях войната. И вече бях изкарал на предни позиции леката кавалерия. А останалата ми армия лекичко се отдръпваше — приканвайки противника в щедро отворения капан...

Дъглас Крейг — първата ми победа в започващата битка, дойде веднага. Почти едновременно със звънеца.

Тия дни го бях поканил в небостъргача и му бях отстъпил предпоследния етаж, под моите покои...

Имаше много работа, заслужаваше си хубава почивка...

— Дъглас, колко време още е необходимо за завършване на Дома?

Крейг се полупоклони от креслото:

— Сър, мисля другата седмица да ви представя готовата база. Не само Дома ще е готов...

— Това е добре, това е добре... — промърморих, докато му сипвах от специалното ми уиски — Дъглас, имаш ли някой близък човек, когото би взел със себе си...

Той трепна и едва не разля питието:

— Господарю... О, толкова съм ви благодарен... Даже не очаквах...

— Дъглас, Дъглас — бях милостив и добър, този Дъглас съвсем не беше онзи — нафуканият технократ, човекът, оценяващ се изключително високо — Та ако не мисля за теб — най-близкия ми помощник... Кажи сега — кого?

Крейг позамълча, дори ми се стори, че се поизчерви... Не е бил такъв нито преди, нито сега...

— Господарю... Трудно ми е, но нали сме свободна страна... Нали човек има права...

— Естествено — казах аз, без да разбирам — И?

— Майкъл Шелдс...

Добре, че бях опитен, свикнал бях с всякакви хора, водил бях какви ли не преговори, налагаше ми се да удовлетворявам всякакви желания — от красиви танцьорки до бели камили...

Крейг — обратен?

Не бях забелязал... Нито говора, нито жестовете, нито маниерите... Обаче, какво ли не се крие в мидата — и бисер, и боклук...

— Това си е твоя работа — отбелязах аз — Шелдс... Сецам се — онзи младеж, който завежда психотропната лаборатория... Интелигентен... И умен... А той... Знае ли?

Дъглас вдигна глава:

— Да, сър... Просто с него се виждаме понякога, разговаряме, разбираме се... Но... Как да ви кажа... Все още...

— Разбирам, разбирам — спрях го аз — Това са си ваши работи, не се меся в тях... Шелдс и без това е в списъка, така че ще ви настаня в една стая. Знаеш — персоналът ще бъде разположен по стаи — вие, избраните, ще сте по двама. Малък, но все някакъв комфорт...

Крейг се засмя:

— Сър, като се има предвид какво ще бъде навън... Май комфортът е дори голям...

Има чувство за хумор и сега — помислих си. Това е добре...

— А, като каза Майкъл Шелдс — как върви работата в лабораторията? Бих искал да ми докладва докъде са, подготвени ли са да свалят цялата дейност под земята... Да речем — утре по обяд — в 12 часа, в Института... Ти ела... О, не — извинявай, Дъглас, ще се наложи да пропуснеш тая среща. Но нищо — пък и тя не е свързана с теб и работата ти. Утре рано заминаваш за Дома. Искам още един подробен оглед, преди да проверя нещата...

— Разбира се, сър... — Крейг беше изпълнителен и не задаваше ненужни въпроси — Имаше един проблем при третата помпа, но за него отговаря мистър Янг...

— Да, да — прекъснах го — Не се тревожи. Двете помпи са спуснати на 500 метра, третата още утре, при твоята проверка, ще вдига водата от 700 метра дълбочина. При това топла минерална вода... Не е твое задължение, но сам виж как е и ми докладвай впечатленията си. Имам ти доверие...

Той пак се поклони от креслото:

— Господарю...

9.

Пренасянето в Дома мина успешно. Много неща бяха докарани, стоварени и подредени по етажите и зоните. Багаж, уреди, пособия, машини — немалко вече бяха монтирани по местата си. Така — полекичката, без да се създава впечатление сред публиката. Минават си огромните камиони, стоварват контейнери, после работниците ги закарват до специалните асансьорни площадки...

А сетне шахтата поглъщаше всичко...

И случайните наблюдатели оставаха с впечатлението, че един камион е пренесъл нужни и важни пособия за странния строеж...

В околните селища, разбира се, говореха за ставащото. Едни предполагаха, че се гради секретен научен институт — при това от национално значение. Та всички опити да се завърти темата около него бяха пресичани — къде от патриотизъм, къде от страх, къде просто от предпазливост...

Други бяха убедени, че отдолу има изключително важно лечебно заведение, използващо подземните минерални води и соли. В наши дни за какви ли не лечебни технологии се говореше — една повече, една по-малко...

Трети развиваха теорията, че там, в шахтата, група богаташи създават свое гнездо за оцеляване след евентуална война. Кое то не беше ново — подобни убежища имаше из цялата страна. И единични, и за повече хора. Така че никой не се чудеше...

Журналисти също обикаляха наоколо. Но — от една страна класическият консерватизъм на местните, от друга страна боязънта да се наруши правото на богатия на уединение...

Просто материалите за Дома бяха сухи — макар и с много снимки и схеми, част от американската страст към личния живот на известните...

Хората четяха за нас, чудеха се кой ли влага толкова усилия, завиждаха или възхваляваха предвидливостта ни...

Метнах настрани дебелия вестник...

— Дъглас, тия вече ни вземат за секта — обърнах се към влизания Крейг — Били сме някаква тайнствена религиозна организация — не чак като „Давидова клонка“, но нещо подобно...

И се обърнах към следващите го Клеър — моята лична секретарка, и пресекретаря ми Питър:

— Вие двамата имате спешна задача — организирайте репортаж от Дома. С микрофони, с камери... Подберете журналистите — шест мои медии имате под ръка, профилактирайте изявата, изгладете всички възможни ръбчета... Нека бъде леко весело, с настроение...

— Сър, — прокашля се Питър — журналисти има, техника също, медиите са готови. Но — каква ще бъде концепцията?

— Няма проблем, Питър — засмях се аз — Ние тайни от съгражданите си нямаме. Вярно, Дома не е за всички — ще е достъпен за хора с определени доходи. Но не пропускай да информираш, че там ще лекуваме не само богатите, а и насочени от фондацията ми болни. Тях — безплатно... Прекрасни условия, седмица под земята, допир до майката-планета...

Клеър ме погледна:

— Но аз какво ще правя, сър? Не разбирам от журналистика, нямам опит с медиите...

— Клеър, Клеър, това си е задача за Питър. Обаче — ти ще си моят представител. Имам пълна свобода да говориш. Ще ти дам всички материали, ще можеш да изразиш личната ми позиция. За съжаление, на мен ми се налага да замина по някои бизнес-дела в Токио, но ще се справите...

Ще се справят, разбира се — нали затова им плащах...

Питър имаше на разположение три вестника, две радиостанции, телевизията с национален обхват... Защо издържах толкова народ там? Трябваше да изкарат вложените средства...

Клеър играеше ролята на примамката — млада, руса, синеока, с простодушен вид и леко смутен говор...

Хубави качества — особено за човек като мен, познаващ много отблизо същността ѝ. Незабележимо хитра, умерено продажна, живяваща се в ролята си на невинна бивша девица...

А Питър беше мъжкия ѝ еквивалент. Младо, вечно усмихнато, наивно-детско лице... Зад което се криеше хищник — все още пробващ силите си...

И двамата знаеха, че за тях има място в зона В — самостоятелни апартаменти, точно до жилището на Крейг. Където имаше още десетина подобни — все за близки, както те се надяваха, до мен хора...

Предния ден бях в Дома. Разходих се навред — само с личната охрана — Хенри и Хариет. Не хора — работи. По душевност, разбира се. За тях нямаше нищо важно извън моите интереси... Знаеха отлично какво се иска от тях. При това вече идвали с мен в бившата шахта и разбираха вече, че моят живот и моите удобства са първостепенната им цел в живота. А след това — всичко друго...

Внимателно разгледах апартаментите. По два на етаж, с почти незабележими разлики в интериора. Три спални, голям хол, три бани с тоалетни, кабинет...

Навред — големи екрани. Бях намислил в Дома да върви телевизионна програма, за която цел над жилищния блок беше изградено студио. Питър беше събрал гигантска колекция от сериали, филми, шоу програми...

Докладва ми, че има време за излъчване до края на света — без повторения ще му трябват над 160 000 часа...

До студиото се намираше конферентната зала, както и игралният сектор — най-доброто от хазарта. За целта бях наел три крупиеца — те трябваше да забавляват гостите. До игралната зала беше ресторантът — специално бях докарал главен готвач французин, както и трима негови помощници — китаец, италианец и мароканец. Отделно по двама в стая в жилищната зона щяха да живеят трима помощник-готвачи, както и петима келнери. Пак подбрани и наети срещу гигантско заплащане — оцеляване след ядрена война...

Долният етаж на тази зона представляваше огромна градина — с детски кът, барче, тихи ъгли, дори протичаше изкуствена река, вливаща се в езерце, също изкуствено. Трябваше да се създадат условия за приятно прекарване на времето. Впрочем, не само на акционерите, а и за обслужващия персонал. В този смисъл зоната беше демократична...

Над тая зона — зона С, беше зона В — жилищна за персонала и охраната, под нея зона А — жилищна за избраниците. Зона D — хранителната — оранжерии, ферма и места за обработката, беше като основа за елитния блок. После асансьорът спираше в техническия блок

— определен като Е. Лаборатории, медицински сектор... И, разбира се, машинният блок — F, където достъпът беше ограничен.

Под него бяха помпите за вода, ядрената централа, обработката на отпадъци, всякакви необходими за нормален живот работилници...

Обслужващият ни персонал не беше хич малък — над сто човека, някои от които владееха по два-три занаята. Повечето, както казах, бях настанил в зона В, но в долните четири нива бях заделил по пет стаи за дежурните. Като ще е оцеляване — при добри условия да е...

Виждате — подготвих се за Апокалипсиса старателно, с далечен прицел, основателно градейки материалната база за живота след смъртта на планетата...

И някакъв претенциозен мистър Грей да иска властта...

Обаче му позволявах да смята, че се е наложил...

Засега...

10.

Няма да ви разказвам подробности как бавно, но сигурно налагах в общественото мнение моята версия за строежа. Няма да ви разказвам как избирах останалите девет семейства, които трябваше да сложат началото на Идеалния ми свят...

Критериите бяха ясни — неголеми семейства, членовете на които имат добър потенциал, образовани, незагубили стремежите си към знания и уменията си да търсят, намират, анализират, изграждат съзнанието си, физически в добро състояние, разумни, много разумни, но със смели идеи...

Да не смятате, че е лесно намирането на цели семейства такива хора в нашето либералнодемократично общество? Където сполуката и задоволството погубват интелекта, където хищничеството надделява над разума, където хитростта се смята за добродетел, а честността за пагубен порок?

Къде да търсиш семейство, в което бащата е пробил сам пътя си нагоре — в бизнеса и обществото, а децата не са се задоволили с неговите постижения и се опитват сами да създадат себе си?

Как да намериш семейство, в което да са култивирани интерес — ако не любов — към изкуството, науката, хората изобщо?

И къде в нашия пазарен свят можеш да откриеш поклонници не на Мамона, не на „Целта оправдава средствата“, не на „Бизнес — нищо лично“...

Е, за година и нещо проучване — намерих...

Имаха си куп недобри черти — най-напред силните характери, после голямото самоуважение...

Няма как в Идеалния свят, където всички са равни пред Единствения, да виреят силни характери, самоуважаващи се и градящи личностната си база посредством знания и умения...

Саможертвата трябваше да отстъпи пред самоуважението...

И силните характери — пред целта...

А силен характер трябваше. Един. Моят...

Който силен характер ме съдържаше в креслото, слушайки словото на мистър Грей. В него изобилстваха „ние“ и „аз“. Говореше как — благодарност към мистър Саркиз! — има построена база за бъдещото ни малко общество, върху която трябва да градим, да градим, да градим...

И как нашият труд трябва да се подчини на определени идеи — имаше предвид собствените, както се подразбираше...

Обясняваше за демокрацията, за правата, за единението...

Останалите го слушаха внимателно. Едно — да видят ще се появят ли диктаторски наклонности, второ — да са готови всеки момент да прекъснат оратора и да наложат откровено пазарни мерки за опазване на демокрацията...

Нямаше подобни...

Грей разбираше ситуацията. Може и да изпитваше някои склонности към едноличен режим, обаче усещаше, че това няма да е от полза. Нито за малкото ни общество, нито за него.

Тук всеки беше равноправен член — по вноски, по капитал, по право...

Оглеждах бавно и внимателно единадесетте край голямата маса. Бяхме се разположили в конферентната зала на Дома — в зона С, на специалния управленски етаж.

Аз скромно седях в средата на масата, от западната страна. Под земята посоките се различаваха лесно — бяха сложили по един мозаечен компас на всеки етаж извън зона А...

Мястото ми беше почти незабележимо — въпреки че около големия плот се бяхме наредили само дванадесет човека. Така е — аз бях създал идеята, бях формирал компанията, бях изградил Дома, бях планирал оцеляването...

Но — акциите бяха продадени, парите получени, предприятието беше станало общо...

И аз — тих и скромнен член на управата от 12 души...

Видимо, явно, официално...

Начело на масата беше седнал мистър Грей. Това право получи след избора му на председател на Управителния съвет. Фактически — демократичен вожд на новото човешко племе. От дясната си страна той предпочете да сложи Ричард Хамилтън — професор по политология, съветник при трима президенти последователно,

ръководител на прочутия Световен институт за политика, В Дома мистър Хамилтън щеше да дойде с тримата си сина, както и с две снахи и три деца. Не бих казал, че ще живеят нашироко, но поне щеше да спаси семейството си. А и синовете му бяха перспективни младежи — заемаха доста високи за възрастта им постове в две корпорации и във финансовото министерство...

От лявата страна Грей беше поканил Маркус Бийвър. Не само като роднина, но и като умен и аналитично преценяващ ситуации съдружник. Бийвър щеше да доведе дъщеря и син, както и дъщеря си от първия брак, заедно с мъжа ѝ и двете им деца...

Родовите предпочитания бяха накарали Хамилтън да рекламира делото ни пред мистър Джонатан Рипли — бивш моряк, каубой, пътешественик, златотърсач, бизнесмен, пилот, капитан на яхта, сега специализирал се в минно и обогатително дело. Изключително бърз в решенията и действията си, с тънко чувство за хумор, смел, дори агресивен. Апартаментът му щеше да бъде зает от него, третата му съпруга, двете му дъщери и двама сина от различни бракове, както и две внучета, които засега му бяха дарени...

Рипли разговаряше полутихо с Обада Хънтър — известен милиардер. Той беше наследник на огромно богатство, но преди да встъпи във владение, извършил куп авантюристични пътувания и постигнал маса рекорди в доста опасни спортове. Парашутист, алпинист, спелеолог... С него бяха две от жените му — последната и предшественичката ѝ, и двете с малки деца. Освен това щеше да го придружава големият му син, заедно с жена си и внучето, кръстено на неспокойния дядо.

Имаше и две жени. Мери Кристофърсен — ниска, пълничка, жива, вечно усмихната. За нея казваха, че е като акулата — хем все щастливо озъбена, хем готова във всеки момент да забие зъбите си в плячка...

Тя щеше да бъде придружавана от мъжа си — здрав, висок, силен датчанин, изминал с нея трудния път от шофьори на големи камиони до владетели на едва ли не половината транспортни фирми в страната. И тяхното семейство беше голямо — впрочем, оказа се, че почти всички, които сметнах за необходими и достойни, имаха големи и здрави семейства...

Другата дама беше Кристин Лефлай, която с радост се отзоваваше на интимното „баба“. Бабата беше средна на ръст, вече вдовица, но с двама сина, които я радваха с пет внучета...

Кавалерстваше им и сега се беше настанил между тях Джилбърт Руфус, среден на ръст, слаб, елегантен, с маниери на гей, но всъщност един от най-големите любовници в наше време. Не беше се женил — обаче, щеше да дойде с поредната си приятелка и двама от синовете си. Останалите не повярвали на баща си или не пожелали да го последват в авантюрата...

Овалът на масата оставяше откъм мен още трима. Хари Бойл — известен атомен физик, започнал пътя си към върховете на науката като автомобилен монтьор, стигнал до професура, полет в космоса и няколко големи открития. Той също беше вдовец, щеше да живее заедно с дъщеря си и трите ѝ деца. Мил Притън — човек, който като мен се посветил на бизнеса, изградил империя в областта на строителството, а междувременно защитил два доктората. В различни области — фина механика и биология. Щяха да го придружат жена му, както и сина и дъщерята му. И накрая — до мен, се беше отпуснал привидно лениво, Джон Гатлинг. Така и живееше — уж бавно, спокойно, а изведнъж поразяваше публиката с нещо, което водеше до видими изменения в света. Интересите му бяха многостранни — от модата до космическите технологии. Единият му син — гей, беше вече звезда в модния бизнес, другият ръководеше екип на НАСА и се занимаваше с изследвания в областта на космическите технологии, дъщерите му помагаха на баща си във всичките му занимания. Цялата група щеше да бъде украсена с девет деца. Тесничко, но интересно ще да се живее в апартамента им...

А събранието на акционерното дружество продължаваше...

11.

— Господа, — изправи се мистър Бийвър — Възхитен съм, че заедно ще се опитаме да преодолеем идващото бедствие. Разбирам, че няма как да го спрем — дори мистър Хамилтън не би могъл да предотврати грядущето...

Хамилтън само наклони глава леко в знак на съгласие.

Бийвър продължи:

— Ние сме доста хора тук. И компанията, и персонала — над сто човека.

— 211 — обадих се аз — Извинете за прекъсването, точността го изисква...

Около масата се разнесе лек шум...

— 211... — продължи Бийвър — 211... Струпани на десетина акра площ...

— 13 акра — пак уточних...

— 13 акра... Някак си... Психическото натоварване ще е голямо. В моя апартамент ще сме осем човека на площ 100 квадратни метра...

Този път само кимнах. Да, така беше. А другаде плътността на населението се очертаваше още по-голяма...

— Мисля, че ще е почти невъзможно да се живее нормално в подобна обстановка...

— Маркус, — прекъсна го Грей — Говорихме вече по този проблем. Да, има го. Но ние оцеляваме! Разбираш ли — оцеляваме... А за оцеляването си човек трябва понякога да понесе много жертви, при това скъпи жертви. Помните ли, господа, онзи млад алпинист, дето беше затиснат от скала и се наложило сам да ампутира ръката си? За да се освободи... И оцелее...

Хм, хм, хм... Грей и Бийвър един срещу друг? Или просто си подаваха топката?

— Ъптон, — мистър Бийвър беше учтив, но в гласа му струеше чили — съгласен съм с теб. И, все пак, въпреки че разбираме нуждата от някои изпитания и тежести, не е лошо да помислим как да ги намалим... Ако не и — да ги преодолеем...

Джилбърт Руфус леко и почти незабележимо даваше знак на водещия, че иска думата. Накрая Грей го забеляза.

— Мистър Руфус?

— Госпожи и господа, правилно отбелязахте, че целта е оцеляването. Сега. И утре. А после? Ние ще издържим в този подземен свят — колко време? Може би мистър Саркиз ще да е направил и план за бъдещето, както е създал Дома...

Отбелязах си как наблегна на ролята ми и върна в първоначална позиция изтеглящия се напред Грей.

Станах, прокашлях се:

— Разбира се, целта не е да живеем и умрем в Дома. Целта е — засега да оцелеем, сетне да си върнем света. Каквато и война да се води — все някъде ще остане кътче с чиста природа. Или поне по-малко замърсена. Ще имаме време — година, може би — за да го открием. Суперсъвременна техника и предпазни средства имаме...

— Как? Как ще стане това? — попита Грей, раздразнен, че не той се е сетил за проблема...

Погледнах към мистър Гатлинг, а той леко ми кимна — разрешаваше да се опра на разговора, който водихме при първата ни среща още.

— Изследването на планетата след войната, откриването на евентуалните чисти области и постепенното пренасяне в тях ще станат под ръководството на мистър Гатлинг... — всички погледнаха към него, а аз довърших — младши... Знаете, че Джон Гатлинг-джуниър работи в НАСА. Той вече напусна поста си и успя да изготви план за разузнаването на ситуацията. В съседна шахта — по-малка от тази, с чисто техническо предназначение, има три летателни апарата. Те ще намерят нужното място. А ние ще се придвижим натам със специалните транспорти, които са прибрани в Кралската пещера. Наложил се стотици милиони да платим за тях, но... Но е необходимо...

Събраните в залата се разшумяха, някои изръкопляска, други започнаха трескаво да изчисляват, трети се впуснаха в бурни диалози...

Грей няколко пъти почука с дървеното съдийско чукче, накрая се изправи и повиши глас:

— Госпожи и господа!... Госпожи и господа...

Постепенно тишината се утай и всички зачакаха, вперили поглед в мен.

— Мистър Саркиз, това и аз не го знаех — обвинително каза Грей...

— Мистър Грей, това беше само план, чиято основа материализирахме благодарение на мистър Гатлинг-джуниър. А сега вече мога с увереност да кажа — план, който е почти на сто процента сигурен и реален...

Обадая Хънтър — сега осъзнах, че той беше ръкопляскащият, се изправи, без да чака разрешение:

— Браво, мистър Саркиз! Така се подготвя експедиция. Здрава основа, няколко варианта, материална база, доведена до сигурност... А ние, господа, започваме сложна и важна експедиция. Не зная дали сте разбрали, но целта на нашата експедиция е бъдещето. Бъдещето не на един или двама, дори не на племе или народ — на цялото човечество... Мистър Саркиз мисли поне два хода напред — това е печеливш маниер на игра... Браво, мистър Саркиз!

Ъптон Грей беше раздразнен — усещах го по ясното изговаряне на съгласните, стремеше се да не съска. Но почти спокойно каза:

— Какви ли още изненади ни подготвяте, мистър Саркиз...

— Изненади? Не, мистър Грей, идеята за Дома, за събиране на хора, които ще сложат основата на новото човечество, за създаването на свят на разбирателството... С нея всички сте запознати. А подробностите... те просто се появяват като детайли от плана. От общия план... Та всичко е пред вас — обиколихте Дома, видяхте техническата база — и, между другото, много съм благодарен на всички, внесли предложения или направо помогнали в работата, още сега мога да ви покажа трите основни центъра на живота ни — Дома, техническата шахта, пещерата...

Хората ме слушаха внимателно. И съм сигурен, че нито един от тях не си въобразяваше за мен, че съм хуманист, алтруист, благородна душа...

Бяха платили гигантски суми, за да бъдат спасени. Инвестиция, която щеше да се изплати с бъдещето. Но и хранеха известни съмнения. Скептицизмът на модерния човек ги караше да са бдителни и дори плашещи се от сянката си...

Засега наоколо виждаха само слънце...

Което ги караше да се съмняват...

12.

Разбира се, всеки нормален човек се съмнява. И най-вече в себе си, в собствените решения. Не се съмняват само едноплановите идиоти — за тях всичко, което вършат, е правилно, защото завършва по един и същи начин. С крах...

Умните хора са скептици и реалисти. Техен патрон е Тома Неверни. Всеки може всичко да каже, всекиму всичко да се докаже. Най-вече в точните науки — с математиката се правят чудеса в измамата...

Затова мислещите хора имат винаги план В... И план С... Та чак до план Z...

Обаче, ние бяхме достатъчно близо до политическите върхове и знаехме какво се подготвя. Освен това, имахме и определени връзки и позиции в тайните служби — та бяхме наясно с някои факти, планове и сметки, които не достигаха до политиците. А освен това всеки от нас имаше собствено малко разузнаване. Така че събирахме сведения поне от три фактора. Най-малкото...

Не мина и седмица след съвещанието и Питър ми докладва:

— Десет дни...

Бяхме в Дома, в заседателната зала. Пристигнахме тук четири часа по-рано, отбихме се в минибара на сектор Е. Като истински барман сам налях в две високи кристални чаши безалкохолното. За Питър избрах от специалната бутилка „Африкански облак“. Чудесен коктейл, който той изгълта с удоволствие...

Четири часа по-късно той се надигна от стола смутено:

— Господарю, аз май съм се унесъл...

— Еее, Питър, нали бяхме на малки имена... Хайде, хайде...

— Извинете, сър, извинете...

— Срецна ли се днес с нашия човек?

Питър се стегна. Погледна ме сериозно:

— Сър, според него до конфликта остава малко...

— Колко? — очаквах вече тая новина.

— Десет дни...

Замислих се. Сутринта, точно в 7.53 ми позвъни Старбот от ЦРУ.

— Остават седем минути до осем часа, а ти още не си тръгнал? Нали щяхме да се видим в „Риц“ след осем часа?

Щяхме... Паролата. А оставащите седем минути до осем са срокът до евентуалната война...

— Извинявай, Ричард, извинявай... Тръгвам... Ще се видим след двадесетина минути...

Разбира се, там щяха да ни подслушват, но ние имахме напълно делничен разговор. Нищо, свързано с политика въобще, пък с разузнаването — съвсем...

И така — два източника, срок между седем и десет дни...

Поръчах на Питър да ускори последните проверки на Дома, звъннах на Дъглас, който беше в Кралската пещера, и тръгнах към столицата. По пътя разговарях с останалите единадесет. Решихме на другия ден да си направим малък пикник. Избрахме вилата на Мери — едно, че беше усамотена край езерото, второ, че беше наблизко, трето, че тя отдавна беше направила там конферентна зала със супермодерна изолация...

Разговорът протече бързо. Пък и нямаше какво толкова да обсъждаме. Дома е готов да посрещне хората, хората са готови да тръгнат към Дома...

Трябваше да изберем момента, защото никой не знаеше кога точно ще започне конфликтът. Пък и всички таяхме надежда, че и този път ще се размине само с дрънкане на оръжие. Макар и трите страни да се заканваха, че са твърдо решени да премахнат противниците си...

САЩ и Русия, все пак, играеха и сложна дипломатическа игра. Обещания, приканвания, заплахи...

Но ислямистите бяха фанатично настроени. След появата и ликвидирането на няколко техни организации, сега на преден план беше излязла наистина страшна групировка. Която беше готова да ликвидира света, но да премахне неверниците. А освен това беше се добрала до ядрено оръжие. При това в количество, достатъчно, за да нанесе дълго незалечими рани. На нас или на руснаците...

Така че — опасността беше налице...

Обаче, и бизнесът не търпеше отлагане. Всеки имаше сделки или подготвяше такива. И почти всички те изискваха личното присъствие на боса...

Аз, например, отложих страхотна сделка в Швейцария. Контрагентите ме предупредиха — има и други кандидати. Но... Но не ми се залагаше ва банк...

Което направи големият син на Джонатан Рипли. Фостър заминал за Великобритания — лично да се срещне с един от британските босове в металургията. Развиваха хубава тройна сделка за закупуване на закрити полски заводи, които след рехабилитацията щяха да донесат добри пари.

Зная го, тъй като зад англичанина (всъщност индус) стоях аз. Но — не ми се рискуваше. И без това от месец бях пуснал на свободен лов хората си — най-вече тия, които си позволявах да рискувам. Други — като близнаците Питър, бях задължил да са на линия по всяко време...

Така те посрещнаха първия пристигнал — мистър Грей. Най-напред дойдоха лимузините, после пред ниския вход на Дома спряха три неголеми камиона, от които бяха стоварени куп куфари и добре опаковани лични вещи...

— Вие близнаци ли сте? — смаян попита той, когато братята Питър го посрещнаха пред тройната врата, сега гостоприемно отворена...

Те кимнаха, а аз поясних:

— О, Ъптон, нима не знаеш, че тримата братя работят при мен? И не само те — бодигардовете ми също са близнаци. Да те охраняват две двойки сериозни и отговорни, при това напълно разбиращи се пазачи... Така е — обичам да наемам близки помежду си хора, създава се някак си семейна атмосфера. От няколко дни, впрочем, и сестрата-близначка на моята секретарка Клеър...

— Да, да — каза набързо Грей — А Мил Притън каза, че ще пристигне утре заранта. Много спешна работа има...

И добави неочаквано за мен:

— Дано не закъснее... Опасно е...

Погледнах го въпросително.

— Разбрах, че в Централата има абсолютно сигурна информация — ислямистите започват по тяхно време утре заранта. Тоест — нощес за нас. А Мил е добър човек, приятен за общуване. И децата му са милички. Особено дъщерята. Мисля, че с моя син имат нещо. Не разпитвам, не е моя работа, но момичето е симпатично, а както ми

докладваха — не се увлича по празни неща, камо ли по алкохол, наркотици или мъже...

После се усети, че говори излишно и тръгна към асансьора. Още повече, че отпред вече паркираше колата на Кристин Лефлай...

13.

В течение на няколко часа пристигнаха всички акционери. Естествено, не бяхме в пълен състав — някои бяха тръгнали чак от Чикаго или Маями, други спешно довършваха важни дела...

Макар че...

Какви дела?

Но си е така — оптимисти сме ние, хората. Вечни оптимисти. Над главите ни се събират облаци, студените ветрове на конфронтацията се сгорещават, огнена буря се задава...

А ние правим планове къде ще изкараме следващото лято...

Да, перспективното мислене е важно — казах ви за моето планиране. Но винаги най-важното е в план А. Останалите са резерви, подкрепа, възможности. План А е този, който трябва да бъде осъществен. После — или в най-добрия случай успоредно с него — са В, С и така нататък...

Пръснахме се по жилищата. Звукоизолацията беше отлична, но по тичащите из общите помещения деца, по веселбата в градината, по шумните (май прекалено демонстративно шумни!) разговори на акционерите се усещаше доброто настроение...

Ние бяхме на сигурно място!

Така мина денят. Често ми се обаждаха от охраната, че е пристигнал нов човек, с някои от тях се срещах и разговарях. Навън все още беше спокойно, макар че се задаваха признаците на войната...

Немалко учреждения бяха приключили работното си време отрано — „по независещи от тях обстоятелства“, както уведомявали в специални обяви на вратите. Пентагонът шумял като кошер — всички висши военни били или там, или с бърза крачка се отправяли към частите си. По кейовете останали самотни бойни кораби. Останалите заемали позиции според плановете. Над страната се носели ята самолети — все военни. А гражданските полети били силно ограничени...

Което предизвика нова тема за разговор — ще успее ли Притън да долети? И как ще се придвижи до Дома?

Привечер на мистър Грей му хрумна да спрем връзките с горния свят — да включим енергията от нашата централа, да насочим в тръбите вода от нашите източници. Както ми обясни — да сме изолирани от възможни външни въздействия...

Изслушах го мълчаливо, приех доводите му и веднага се обадох на Дъглас:

— Време е да започнем самостоятелен живот. Спри постъпващата вода, включи автономните кладенци. И смени постъплението на тока — изобщо, отрежи всичко външно...

— Сър, — учтиво каза той — но нали още на обяд го направих? Лично ми наредихте?

— Точно така! Така трябва да се действа... Давай!

И защо да обяснявам на Грей, че без него слънцето изгрява? Всичко е предвидено, планирано, по график затваряме Дома...

Нека смята, че е фактор... Още малко...

Бяхме нагласили светлината в Дома да отговаря на дневната. Бледа сутрин, после засилваща се, помътняваща привечер... А след 20 часа леко матови лампи създаваха небрежната атмосфера на пролетна вечер...

Точно в момента, когато поставените по общите помещения специални улични фенери засияха, отгоре ни информираха, че Мил Притън е дошъл. Асансьорът, с който слезе той, беше веднага обкръжен от акционерите...

— Мил... — възкликна Грей, който не можеше да пропусне възможността да изпъкне — Мил, къде се губиш? Какво става навън?

Пристъпна спря, оправи малкото си коса, праметната над черепа, погледна ни и каза:

— Всичко е наред, Ъптон, всичко е наред... Забавихме се, но ето — налице сме. А навън започва хаос. Мисля, че след час или най-много два, нещо ще стане. Ако не ни нападнат — хаосът ще оплете доста неща. Добре, че сме тук...

Забеляза ме:

— Мистър Саркиз, о, уважаеми мистър Саркиз! Вашата идея беше великолепна... И аз, както моето семейство, винаги ще сме ви благодарни...

Заобикаляйки групата посрещачи, Мил, жена му, синът, дъщеря му, както и големият син на Грей, който дойде с тях, ме обградиха,

стискаха ми ръцете, младите дори наведоха глави в учтив полупоклон...

Което направи впечатление на акционерите...

И Грей ме загледа изненадан, дори с лек уплах...

А аз се смутих. Е, очаквах го, но... Просто нямаше нужда... В момента...

Както и да е, новодошлите отидоха да се настаняват...

Но само разположиха багажа си по нужните места. Тая нощ никой не заспа...

Дори децата — попритихнали, седнали пред компютърните екрани, си играеха кротко. Само от време на време поглеждаха нагоре...

И възрастните бяхме напрегнати...

Събрахме се в заседателната зала. Якият бетон в Дома беше обработен от изкусни дизайнери. Специално залата изглеждаше като облицована с италиански мрамор — тържествен, отразяващ плавно светлината на скритите лампи, придаващ леко ренесансов вид в цялата модерност на обстановката...

На сутринта семействата се срещнаха в голямата трапезария. Някои пожелаха да закусят в апартаментите си, но не бяха много. Повечето предпочетоха да се срещнат със себеподобни, да разменят някоя дума. Малко фалшиво бодри, с привидна свежест, но... Хора...

Така измина денят — може би най-дългият ден в живота ми...

Вечерта пак почти никой не заспа. А които имаха нерви да си легнат, скочиха на крака нейде след полунощ...

Дома се разлюля...

ВТОРА ЧАСТ

14.

Страшно...

Като че великанче вземаше в ръка зарчета, тръскаше ги, мяташе ги на воля върху каменен под...

Трусът ме завари в заседателната зала. Седях, впил поглед в една от колоните. Не ми се мислеше нищо, в ушите ми звъняха думите на Грей: „Ако утре всичко е спокойно, вечерта се прибирам да спя в кревата си“...

Грей и ме дразнеше, и ми беше нужен...

Ако тръгнеше той...

И в този момент някой ме повдигна от креслото и стръска с все сила. А сила имаше — много...

Имах усещането, че мозъкът ми танцува от главата до краката, стана ми лошо... Но нямаше време да се изплаша...

Просто нямаше време...

А и мислите от това тръскане не се събираха — подскачаха, биеха се в съзнанието, кънтящо удряха в черепа ми...

После настъпи тишина...

И пак — трус...

По-късно установих, че няма повреди в Дома. Нямаше счупени мебели и прибори, липсваха всякакви следи по стените и подовете, даже разпилени вещи имаше съвсем малко...

Не зная — реално ли беше усещането, или съзнанието ми изведнъж изключи... За да не се взриви...

Един след друг, вълна след вълна, минаха четири труса през нас...

Письци, крясъци, истерии, вой... Настъпиха след последния, четвъртия трус...

Минаха часове, докато успеем да върнем в нормално състояние жените и децата. Всъщност — и мистър Бийвър, който по никакъв начин не можеше да бъде убеден, че страшното е свършило. Свил се във ваната, завит с хавлия, треперещ, стискащ жестоко ръбовете на пластмасовия съд...

Жалка и, едновременно с това, сърцераздирателна картина...

За спане не можеше да се говори. Акционерите се заеха с успокояване на близките си. Служителите — бледи, треперещи, стресирани — се появиха по работните си места.

Направи ми впечатление, че почти половината бяха спокойни — като че бързо се върнали в предишното си състояние или изобщо не изпадали в ступор. Това си заслужаваше да се отбележи...

След първия трус притичах в зона В-1 — фактически първата под купола на Дома. Там беше разположен външният команден пункт. Наблюдателна зала, център за обезпечение на комуникациите, разпределителен блок, външно разузнаване...

Там бяха монтирани екраните, отразяващи ставащото извън Дома. Имахме разположени камери къде ли не — над 50. От които в момента действаха само седем. Останалите или бяха унищожени, или нямаше какво да излъчват — черни, празни гледки...

Дежурен тая вечер беше Майер с помощник Кристофър. И двамата млади, и двамата доктори на науките, и двамата спокойни и стегнати...

— Виждахме всичко в радиус от пет мили. Откъм изток тъкмо идваше автобус по редовната линия. И в този момент блесна. Изгубихме зрение за доста време — мисля, около минута — докладваше Майер — После се приспособихме. На екрана, където наблюдавахме автобуса, нямаше нищо. На големия просто блесна огнено кълбо и той почерня. Останалите седем... Ами вижте сам, сър...

Да, ясно беше...

Кой е започнал, кой е успял да изстреля ракети, какво е поразил...

Историците — ако останат подобни — ще има да спорят. За мен беше ясно — светът е унищожен. И трябва да се гради нов свят...

Ние оцелявахме. Може и други да има някъде — в пещери, в специални скривалища. Обаче, те нямаха възможностите за строеж на новото...

А аз вече ги използвах...

— Наблюдавайте — казах на двамата — И водете отчет на видяното. Каква е ситуацията около главния вход?

— Сър, там е просто... Камерата над него е здрава, вижте сам...

Погледнах в екрана. Мрак, груби фигури... Взрях се. Не бяха фигури. Нищо живо. Това струпване беше камара донесени от гиганта дървета, скали, автомобили... И един локомотив? А жп линия минаваше на двайсетина мили северно?

И нещо замъгляващо гледката... Пепел... Парцали пепел — огромни, по няколко квадратни фута площ единия... Не ми се мислеше от какво са...

Отидох пак в зона А. Нещата се бяха поуспокоили. Никой не си лягаше, децата седяха мълчаливи, жените похлипваха, Бийвър беше се поосвестил и сега гълташе шот след шот с уиски...

— Да се съберем в залата? — предложих на Хамилтън.

— Да, трябва да обсъдим станалото — кимна ми той и тръгна да събира акционерите...

Какво да обсъждаме? Знаехме само че войната е избухнала. Все пак...

Знаехме, че светът навън не е същия...

Знаехме, че ние сме тук...

А натам?

Дали битката свърши? Дали всички, имащи допир с бутоните на смъртта са се взаимно ликвидирали или все още някой ни дебнеше?

И в този момент Дома пак се залюля...

15.

Такава нощ не се забравя...

Стрес, ужас, страх...

Дома беше солидно построен — шахта с няколкометрови дебели бетонни стени, после специална антирадиационна облицовка, омокотителни буфери. Направо — изолирана от външни въздействия, може да се нарече плаваща. И, все пак — ударите продължаваха. Какво е навън не ми се мислеше. Пък и не ме интересуваше. Поне в тоя момент...

В заседателната зала се събрахме всички. Дори повече. Някои водеха със себе си внучета — децата се бояха, не искаха да се откъсват от най-близките си. Оказа се, че „баба“ Кристин е тачена баба, Рипли е нежен дядо, а Бийвър е стълб на две от внучетата си. Пребледнял, потен, с леко изкривена уста, той явно надмогваше себе си, за да виждат малките в него опора в тоя ужас...

— Дали всичко свърши? — зададе първия въпрос Грей... И като отговор чухме пак далечно бучене и лек тласък...

— Разбирам — опита се да се пошегува той — Повече няма да питам...

— Тук сме на сигурно място — каза Обада Хънтър — Първите удари бяха най-силни. Изглежда, това са и успешните попадения върху страната. Мисля, че сега се стреля автоматично от оцелелите. Но скоро и те ще спрат...

— А възможна ли е наземна атака? — попита Руфус...

— Съмнявам се, твърде се съмнявам — побърза да поеме юздите на обсъждането Грей — Ракетите избухнаха, радиацията се носи, комуникациите със сигурност са прекъснати...

Мери се изкашля.

— Мистър Бойл, вие сте ядрен физик. Дали е възможно това да е само временно прекъсване? И след малко — час, ден, седмица — войната да продължи?

Бойл се изправи:

— Невъзможно! Всички ударни средства бяха насочени към определени цели. Както и техните към нас. Кой по кого е стрелял, накъде са отишли първите ракети и бомби — не знаем. И надали ще узнаем. Но, смятам аз, основните възли на армиите са поразени. В наше време е невъзможно да се създаде скривалище, за което противникът ти да не знае. И съответно този противник е измислил оръжия за поразяването му. Според мен, има оцелели хора — нейде в Южното полукълбо, високо в планините на Азия, в някои скрити долини. Да се унищожи човекът с един удар е невъзможно. Но да се разстрои системата на обществения живот, да се създаде хаос, съчетан с последиците от ядрените удари... Това вече е факт...

Настъпи тишина...

— А ние? — попита Бийвър...

— Нашата е отдавна ясна — каза бодро, дори прекалено бодро Руфус — Ние сме в скривалището. Ще ни трябва известно време за влизане в релси. През него ще събираме сили — най-вече психически. А, както вече знаем, имаме три експедиционни кораба, които могат да „видят“ какво става по света...

— Не, не... Не веднага — обадих се аз — Ще е нужно известно време, за да се поотложи радиацията. Смятаме да търсим ново място — а то няма да е лесно за откриване. Все пак, разполагаме с ограничени ресурси. Доста запаси имаме, но — не са неограничени...

— Разбирам — взе думата Мери — Мисля, че ни чака поне година за напасване на нещата тук. Трябва да изградим наше общество, трябва да оцелеем. Имаме обслужващ персонал, но и ние трябва да си намерим занимание. Иначе...

Добре я разбирах. Всички пороци и нещастия започват от нищоправенето. Нямах ли цел, нямах ли план, спреш ли — дори, за да се полюбуваш на извършеното... Свиеш ли крила — падаш...

— Аз се кандидатирам за детска учителка — каза „баба“ Кристин...

И в тоя миг пак земята се разтърси...

Трябва да отбележа — почти всички посрещнаха труса поне външно спокойно. Само Бийвър сгърчи физиономия, но погледна двете си внучета и отново разпъна клоунска усмивка...

— Май прибързах — констатира Кристин...

— Е, тогава и аз да се включа — рече Бойл — От мен чакайте курс по ядрена физика. Теоретичен. Нямаме възможности за практикуване...

— За вас, мистър Бойл, има — обадих се аз — Знаете, енергията тук идва от малка ядрена централа. Там работят трима специалисти — мистър Дин Тон, мистър Клаус и мистър Шеридан...

— О — прекъсна ме Бойл — Дин Тон? Мой студент. Гений, мога да кажа...

— Да, ваш студент е бил. Наех го тук, заедно с колегите му. Не беше трудно — те добре усещаха накъде отиват нещата. И предпочетоха сигурността на спасението пред възможните ордени за участие във войната... Та — ще можете да работите с тях. Ако пожелаете, де...

Бойл искрено се зарадва...

Започнаха да ваят предложения и от другите — кой искаше да стане библиотекар, кой наблюдател, кой дори готвач...

В този момент пак се залюляхме... И предпочетохме да се върнем в днешната нощ...

Оставихме съвещанието за другото утро...

Което щеше да настъпи след час...

Поне по нашето време...

16.

Следващите няколко дни бяха изключително напрегнати...

Не, не с усилия и труд...

Всичко беше подготвено, ние — така да се каже, попаднахме като робинзоновци на устроен за нас остров.

Енергия имаше достатъчно, осигурени условия, дори известен лукс...

Още на третия ден някои от по-младите се озоваха в игралната зала. На другия ден ги последваха и по-възрастните. В залата работеха трима души. Оказа се, че са много натоварени, та изпратих на помощ двама помощник-готвачи.

Странно, но спасените почти не обръщаха внимание на храната, обаче търсеха начин да потънат в някакво занимание, да не мислят или разговарят за настоящето, да не си представят какво става отгоре...

Въртяха се зарове, местеха се фигури и пулове, залагаше се — първата седмица всички жетони бяха безплатни. Впрочем, и натам щеше да е така — парите бяха само условни единици при нас...

Трябваше да помисля по проблема. Все пак, финансовата система е добър модел за форматиране на съзнанието...

Какво става в игралната зала, а също и случващото се в останалите сектори, знаех от собствени наблюдения. Невидими за хората, навсякъде бяха поставени камери. Пултът за управление беше до студиото и отвън изглеждаше, че е част от него. В неголямата заличка бяха монтирани над сто малки екрана, а на двата големи вървеше предаването от някоя камера. По избор на оператора. И това беше самостоятелен център — далеч от официалния...

Този център си беше моят личен наблюдателен пункт. Там беше царството на Питър — вторият близък, както и на близначката на Клеър. И двамата красиви, сериозни, бързо мислещи. Много, много верни на идеята за идеалния свят...

На втория ден отново се събрахме в заседателната зала. Не бяхме сами. Някои жени придружаваха мъжете си, дори седнаха до тях около

масата, та се наложи неакционерите да заемат места и по околните столове и дивани. Сред тях бях аз.

Редът също се наруши. Мистър Грей не успя даже да отвори уста, когато жена му каза високо:

— Е, а сега какво ще правим? Защо не изпратим хора от персонала, за да видят ситуацията навън?

Грей се опита да се обади, но в това време мисис Притън я прекъсна:

— Мисис Грей, нима не разбирате, че навън е опасно? Радиация... Не зная какво сте завършили, но в нашия колеж редовно слушахме лекции и по гражданска защита...

— Не всички сме имали възможност да отидем в колеж, мила — отровата се цедеше от езика на мисис Грей — Някои предпочетохме да се посветим на семейството си и на благотворителността. Да не говорим, че избрахме целомъдреността на църквата, а не разпуснатия нощен живот по кампусите...

— Разбира се, мисис Грей — насреща ѝ имаше деветоглава хидра — за някои жени с прекалено свободно мислене е противоположно да се излагат на изкушения. Лесна съвест, лесни момичета... По-добре е да си стоят до четирийсетте у дома, да се пазят за първия наивник, осмелил се да ги погледне...

Наслаждавах се на дуела, още повече, че и други се канеха да се включат...

Но Мери ми отне удоволствието:

— Мисис Грей, мисис Притън, извинете за въпроса, но вие какви вложения имате в проекта?

Джинджър Грей чак подскочи:

— Мъжът ми...

Мери я пресече:

— Да, мъжът ви е пълноправен акционер и участник в съвета. Вие лично не участвате. Вие сте член на семейството му и, моля за извинение, че съм конкретно точна, но сте на негова издръжка...

Кристин я подкрепи:

— Може ли уважаемите дами да се заемат с други дейности и оставят съвета да си върши работата? Имаме твърде много въпроси да решаваме...

Макар че не Моли Притън беше започнала кавгата, мъжът ѝ вече я стрелкаше неодобрително, а и тя като интелигентна жена разбираше каква ненужна каша се забърква...

— Извинете, господа и дами, наистина не ми е мястото тук в този момент... Мисис Грей, извинете за резкостта ми...

Това, последното, го изрече в движение, вече напускайки залата. Мисис Грей стрелна с поразяващ поглед огромното туловище на мъжа си, мълчаливо стана и напусна през другата врата. Влезлите непоканени наши съжители също излязоха — кой мълчаливо, кой сипейки извинения, кой мърморейки нещо под носа си...

— Искам да се извиня за станалото — каза Притън — Просто тръгнах насам, а жена ми смяташе, че ще научи повече неща за ситуацията... Разбирате ли — нищо не знаем, дори мен ме е страх...

— Трябва да уточним доста правила — заяви Руфус — Кой влиза в съвета, кой може да го замести, кой да присъства на заседанията... Да, сложно е положението, но това не означава, че анархията трябва да завладее обществото ни...

Всички кимаха съгласни, дори Грей не се обади...

Решихме да се наричаме просто съжители. Ние — дванадесетте сме съветници. Заседанията на Съвета (вече с голяма буква) ще бъдат закрити — с изключение на специалните случаи. И — макар никой да не вярваше в това — няма да се изнася информация от тук. Освен официално одобрената от всички нас...

После най-сетне се заехме с работата...

А имаше доста въпроси...

Уточнихме как ще се храним, затвърдихме необходимостта от единно меню, разбрахме как ще се хранят нуждаещите се от по-специални диети, оформихме нещо като дневен режим в Дома, направихме разпределение на задълженията. Например, аз трябваше да контролирам персонала — заедно с мистър Хънтър и Мери, освен това заедно с Гатлинг-младши се налагаше в срок от седмица да подготвим нещо като представяне пред всички съжители на обзор на станалото...

Което ме накара веднага след заседанието да отида до Кралската пещера. Придружи ме младият Гатлинг. Както и верните Питър и Клеър (първите)...

На долното ниво се разделихме с Бийвър и Бойл. Те поеха задълженията да контролират енергетичните източници, както и

преработката на материята, водоснабдяването, вътрешните връзки, и заедно с Дин Тон започнаха обиколка на поверените им сектори. Моят специалист щеше да им покаже всичко, което трябваше... И нищо повече...

А ние се качихме в една от малките голф колички, паркирани в специалния гараж. Тунелът до Кралската пещера беше три мили дълъг с всички отклонения и завои, широк около пет метра, висок три метра. Сивата стена малко потискаше, но нямаше смисъл да украсявам пътя — пък и доста бързо го изминавахме. На края на тунела се виждаше висока стоманена врата. Само през нея можеше да се влезе в пещерата. Поне така смятаха останалите акционери...

Младият Гатлинг започна да възклищава възторжено още при вида на седемте ракети-наблюдатели, а направо изхълца, когато видя трите разузнавателни снаряда. Реших засега да не го стряскам с двата кораба, скрити в голямата зала. Всеки от тях побираше сто човека и можеше да обиколи два пъти земното кълбо с едно зареждане...

На мястото ни чакаше Пенлоу — завършил само колеж инженер, но абсолютен гений в областта на транспорта. Ракетите-наблюдатели бяха негово изобретение — дълги три метра, абсолютно защитени от радиацията, с пет камери по тях и възможност за дистанционно управление...

Пари да имаш...

И да знаеш как да подбиращ хората си...

А аз знаех...

Шахтата за изстрелване на ракетите беше на най-горното ниво на пещерата. Двама от хората на Пенлоу изтеглиха платформата с ракетата дотам, сам шефът им провери всички кътчета с радиометричната си техника, после монтираха пратеничката ни на специалния стапел, който се издигна високо над нас...

Беше време да напуснем шахтата. Пенлоу си знаеше работата — щеше да изолира всичко, после да изстреля ракетата, да затвори шахтата, да пусне водата в нея, накрая да обработи всичко със специалните препарати, та да може в скоро време да приберем спокойно пратеничката ни...

Аз и младият Гатлинг отидохме в командната зала, където пак беше дежурен Майер. Заехме двете места зад пулта...

— Пенлоу... — казах в микрофона, закрепен на обръч до устата ми...

— Да, сър, чувам ви добре...

— Е, да почваме... Пускай!

— О'кей...

Видях как ракетата като че застина, после над нея се отвориха два люка един след друг, чу се оглушителен шум, синкави пламъци заиграха под соплата...

— Оооо... — възкликнах изненадано...

17.

Задачата, която си поставяхме, беше лесна за формулиране, трудна за проследяване, възможна за изпълнение...

Облитане на Земята и създаване на мнение за състоянието ѝ...

Ни повече, ни по-малко...

А полетът беше 36 часа... Маршрутът беше определен — директно по паралела. Без отклонения. За тях щяхме да мислим после...

Сега целите бяхме във внимание. Седяхме няколко човека в командния пункт. Както казах — аз и младият Гатлинг в креслата пред пулта, зад нас на преносими столове бяха Майер, Пенлоу и хората им...

На екрана се виждаше земята над нас. Само земята. Нито селища, нито дървета, нито дори трева...

Прах и пепел...

Помъчих се да различа детайли. Бих бил доволен да видя мъртви или поне останки на някакви същества. Не се забелязваха...

Изглежда някъде наблизко имаше поражения, та ракетата минаваше над сива пустош...

Дори огньовете не бушуваха...

Картина, много далеч от показваното във фантастичните филми...

Потискащо, страшно...

Така стояхме над един час. После станах и казах:

— Аз отивам при другите. Ако има нещо — веднага ме извикайте. И — подгответе после дисковете, за да ги огледам внимателно...

Те щяха да останат още шест часа поне. После ги сменяха други дежурни. След тях трета смяна... И така — до завръщането на ракетата...

Отново по големия тунел, после с водния асансьор. Той беше малко чудо на строителната мисъл. Движеше се не с ток, а

посредством силата на водата, така че дори да спре централата, начин за придвижване към долните етажи имаше...

В заседателната зала се бяха събрали няколко души. Мери и мъжът ѝ, Кристин, Джонатан Рипли и Обада Хънтър със съпругите си...

— Здравей, Бо-Ян — посрещна ме Руфус — Към ресторанта ли се запъти?

Погледнах го учудено, после се сетих, че отдавна мина времето за обяд, а аз не съм се сетил дори за храна. Пък и след напомнянето нещо не усещах глад. Прекалено напрегнато ми беше...

— А, вие сте се хранили вече?

Руфус се усмихна иронично:

— Някои все още се хранят. Като бебета — на течна храна са...

Учудването ми се увеличи, после се сетих:

— Грей и Бийвър?

— Плюс Хамилтън. Изглежда много се е уплашил. Дойде пийнал, а после остана в ресторанта заедно с тях...

Не се изненадах. Подобна катастрофа смазва бързо хората. Особено тези, които имат паянтови душевни основи и обръщат огромно внимание не на здравината на духа и съзнанието, а на фасадата...

Е, просто при тримата фасадата се лющеше. И се ронеше не само облицовката. Налагаше се да взема някои мерки...

— И сега — какво?

Руфус ме погледна:

— Как какво? Да правят каквото искат... Докато не пречат... Все пак, всички сме равноправни акционери. И те получават алкохол срещу внесените си пари...

Прав беше. Още в съвместния договор бяхме записали, че срещу инвестициите, спасилите се ще получават всичко в рамките на вложенията. А за един ден дори Гаргантюа не би изпил няколко десетки милиона...

За сервиращите им не се и сетих. Те бяха на служба, знаеха какъв е дългът им, не умееха да се оплакват...

Не ми беше приятно. През цялата си бизнес дейност, та дори като преподавател, се стремях да избегна конфликтите. Къде с шега,

къде с ирония, къде с намеци, къде с оттегляне от възможния сблъсък...

А сега се налагаше да се хвърля в малката буря. Сам...

В ресторанта беше почти празно. И тихо...

Тримата седяха около масата в едно от сепаретата. Хамилтън беше забил глава в покривката, Грей и Бийвър се гледаха и мълчаха. Отстрани беше застинал сервитьорът-китаец...

— Аааа, авторът на хаоса... — каза Бийвър и ме погледна съвсем не топло — Видя ли какво става? Земята е изпепелена, живот няма, ние умираме бавничко...

— Умирате? Защо? — наивно се поинтересувах...

— Не се прави на глупак, Саркиз — изрева напористият Грей — Ти ни напъха в тая дупка, ти ни водиш към гадна смърт...

— Извинете, но аз съм член на акционерното дружество, както и вие. Заедно решихме, заедно се мъчим да оцелеем...

Обаче, в пияните глави се беше загнездило едно — има виновен... И аз бях пред тях...

Бийвър се надигна:

— Защо не каза, че ще стане така? Сега какво — да чакаме смъртта? От радиация, от глад, от жажда?

Погледнах го внимателно. Познат израз — след малко ще се втурне в бой. Дали ще бие или ще го бият, му е все тая. Нужно му е да разтовари нервите си...

— Мистър Бийвър, Дома е непроницаем за радиация. Вода и храна имаме достатъчно. След година най-много ще сме навън — лъжех спокойно аз — В момента разузнавателната ракета обикаля Земята и предава сведения за обстановката...

— Каква обстановка! — изрева той — Брат ми, племенниците ми, майка ми... Те са мъртви, Саркиз, мъртви са...

— Но, мистър Бийвър, вие имате дял в предприятието, можехте да ги вземете тук...

— Да, де... — презрително каза той по-тихо — Като че ли някой е предполагал какво ще стане... Да, платих тия милиони, но смятах, че е така — за всеки случай... А то...

И, без да повиши дори тон, замахна с дясната си ръка...

Тежък, опасан с три слоя сланина, отдавна зарязал фитнеса, той не успя дори да ме улучи...

Аз успях...

Масата се строши като на филм от стоварилото се отгоре ѝ тяло. Хамилтън се търкулна на пода и продължи да спи, а Бийвър седна до него и заклати глава...

Погледнах Грей:

— Мистър Грей?

— А, не... Аз не участвам... — промърмори той и се наведе да вдигне падналия...

— Тан Юй, — обърнах се към сервитьора, който внезапно се беше озовал зад културната групичка и лекичко раздвижваше пръстите на ръцете си в очакване да ги употреби — помогни на мистър Грей и занесете мистър Бийвър в апартамента му. После вземи още някой и занесете мистър Хамилтън при семейството му...

Тан Юй се поклони мълчаливо...

За днес проблемът беше решен...

За днес...

18.

Майер дойде в апартамента ми на другия ден и донесе диска със записите от разузнавателната ракета. Оставих го в кабинета — беше важно да видя какво има по света, но пък други проблеми ме занимаваха...

На първо място — задаващата се буря в Дома...

Засега — сред жените. Бяхме четири дена затворени, а дамите вече не намираха място. Никакви разумни приказки за нуждата да се изчака, за невъзможността да се излиза, за опасностите не можеха да ги накарат да се примирят, да се съберат в юмрук и да се примирят със своеобразния луксозен затвор, не можеха да преодолеят манталитета...

Та това бяха модерни жени — свикнали на молове, клюкарски компании, модни дрешки и аксесоари, дори нови и нови любовници...

А тук им предлагаме няколко телевизионни програми, радиомузика, електронни игри — в домовете им. Навън — тоест, пак в убежището — малкото казино, ресторанта, двата бара...

И навред — познати физиономии, познати хора, познати проблеми... Много проблеми... Които не зависеха от тях, но се отразяваха върху настроението им...

А настроението е най-важната част от съвременната жена...

Мъжете бяхме улеснени. Първо — имахме това, което познавахме. Пак казиното, ресторанта, баровете. Но — нашите казино, ресторант, барове...

Освен това, имахме работа. В движение дорешавахме важни и не толкова проблеми, някои се включваха в работата на персонала. Рипли, Хънтър, Кристофърсен — мъжът на Мери, самата Мери се оказа майстори във всичко. И сега работеха по устройването и разширяването на галерията към Кралската пещера. При това работеха самоотвержено — личеше си, че искат да се върнат към блаженото време, когато приключенията и трудът са били родната им стихия...

Кристин се залови твърдо с образователната система в Дома. Имахме повече от двадесет деца на различни възрасти. За тях бях

намерил трима учители, но броят им се удвои с нея, Руфус и Бойл. А доста често и някои дами се включваха в училищната работа...

Да, два дена само бяха минали, но постепенно нещата улягаха. И всички намираха мястото си...

Обаче, повечето жени...

Тяхната стихия бяха светските събития, интригите, магазините, възможностите за приятно прекарване на празното време...

Това не можех да им предложа...

И сега трябваше да отида и проведа разговор с мисис Хънтър. Дребна, топчеста, много активна жена, взела в ръцете си целия свят и опитваща се да го подреди като домашен килер...

Тя беше фанатично вярваща, фанатична вегетарианка, фанатична WASP. Тоест — бяла, англосаксонка, протестантка...

Самозваната висша американска класа...

Която дама по тази причина се смяташе за нещо като духовен водач на събраните грешници. И се мъчеше да ни промени...

Още на втория ден мисис Хънтър се изправи в столовата и заяви:

— Госпожи и господа, смятам, че сега, в това изпитание, пратено ни от Бога, трябва да променим себе си най-напред. Да се молим, да се молим и да се молим... Нека храната остане на заден план, нека чрез нея да покажем промяната в нас. Грешни сме — затова ви приканвам да се откажете от кървавите бифтеци и да станете и вие вегетарианци. Та нима някъде Господ е казал, че може да се храни човек с месото на живи същества? Нима...

В този момент гледах мистър Хънтър. Къде изчезна смелият парашутист, безразсъдният алпинист, безумният спелеолог? Хънтър се беше свил, а над него бившата му жена мяташе огън и жупел. Разбрах, че не той я е взел със себе си, а тя го е домъкнала. Разведени уж — но по гражданските закони. Мисис Хънтър смяташе бракът за продължаващ, а последната жена на Хънтър — висока, руса, гърдеста певица, просто за наложница в харема на грешния ѝ съпруг...

— И затова искам всички вие да върнете чиниите с месото и да хапнем каквото Бог дал на своите чада — нещо вегетарианско...

— Аз пък си поръчах ростбиф — чу се гласът на Мери — и Бог в своята милост ми го изпрати чрез готвача и келнера...

Разнесе се смях. Повечето присъстващи започнаха храненето, като с интерес поглеждаха към масата на Обада. Очакваха нови

изпълнения...

А аз се замислих. Това не бях предвидил. Един фанатик тук щеше да разбие обществото. При това колкото по-смешна и нелепа е идеята му фикс, толкова по-страшни са последствията...

Да кажа, че ми се говореше по темата с мисис Хънтър — и вие разбирате, че ще излъжа. Разговор с фанатик не се води. Или се водят два разговора — ти по темата, той повтаря виденията си...

Така и стана...

Три часа...

Цели три часа се мъчех да убедя мисис Хънтър, че хората имат свободна воля, че са тук по свое желание и със своите пари, че тя има право да говори и върши каквото си ще — само да не навлиза в чужди територии...

За последователното, безкрайно, неспирно мърморене в духа на „полуграмотен пастор чете проповед на глухо паство“ — няма да ви разказвам...

Обадая Хънтър седеше между двама ни, мълчеше и се виждаше, че би дал какво ли не — само и само да бъде нейде далеч от тук...

Накрая неохотно, но твърдо, мисис Хънтър се съгласи да се храни преди другите. Така няма да я дразнят грешниците. Но не обеща да задържи за себе си своето мисионерско вдъхновение...

Което пак беше моя грешка. Защото на другия ден Питър ми докладва, че едната спалня в апартамента на Хънтър е превърната в храм. Осемте човека от семейството се бяха вместили в другите помещения...

19.

Не бих казал за себе си, че съм глупав човек... Завършил съм философия, чета, мисля, имам и определени идеи. Основната от които е — да създам нов свят. Идеален. И затова се впуснах в сложната, многостепенна игра — трупане на пари най-напред. Няма начин днес нещо да стане без пари. Дори любовта зависи от тях...

Малко, много малко са тези жени, които биха приели колибката с любимия за рай... Да, де — биха се съгласили на колибка... В специалната зимна градина от няколко декара, с джакузи, басейн, копринени завивки, няколко слуги, френска или китайска кухня, модерен гардероб... И така нататък — да довърша казаното от Айнщайн, заедно с глупостта и Вселената, женските желания са безкрайни...

Не отчетох, че за нормалните хора спасяването от смъртта е ценност. И е благо, заслужаващо благодарност. Ако не вечна — то поне, докато е факт...

За богатите... За богатите спасението си беше нещо нормално. Те имат пари, те си плащат — значи трябва да оцелеят. И не толкова да оцелеят, колкото да получат оцеляването с бонус — непромяна на живота им...

Вярно, бях избрал интелигентни, дейни, инициативни люде. Повечето...

Които — с някои изключения — не бяха наследили парите си. И знаеха как трябва човек да се труди, за да има... Много да се труди. Целенасочено... Понасяйки всякакви удари — от хората и съдбата, че и от себе си...

Само забравих, че този период за повечето от тях беше минал. И на преден план е излязло желанието за застопоряване на живота...

Просто замръзването му в позиция „по мое желание“ ...

А животът не спираше...

И човек трябваше да бъде като катерица, за да оцелее и се издига — бърз, планиращ, сменящ посоките, виждащ поне няколко скока напред...

Мъжете и жените с милиардите — добре...

Но бях забравил, че техните близки са самостоятелни хора. Неприличащи — в повечето случаи — на бащите и дедите си, на бабите и майките...

Обаче, искаха да живеят — при това по-добре от онези, благодарение на чиито труд и мисъл се бяха появили направо на тая позиция...

И, ако проблемите с Бийвър и Грей можеха да се предвидят, то проблемите с близките им...

Това бях пропуснал...

Но пък нямаше как да дележа семейства, да връщам роднини на акционерите, да подбирам живущите в Дома...

Макар че можеше да променя някои неща...

И се залових точно за това...

Успоредно с останалата работа...

Която беше много... Много...

Направо казано — излъгах се и в това си предвиждане. Смятах, че най-трудно ще е поддържането и правилното функциониране на системите за живот в Дома. Оказа се, че това са технически въпроси.

А истинските...

Истинските се превръщаха в проблеми...

Но поред...

Тия неща си ги мислех, докато в кабинета си гледах кадрите от разузнавателната ракета. Майер ги донасяше почти веднага след получаването на излъчването, но аз исках да проследя всичко. И преборих любопитството, изчаках завръщането на ракетата. Тя кацна на малкия ракетодром до пещерата. Веднага след излитането ѝ, петима служители излязоха, облечени в защитни скафандри, и разчистиха площадката. Ракетата кацна почти безшумно и леко. Имаше някои обгаряния и следи по нея, но това не предизвикваше проблеми. Работниците я забутаха до асансьора, свалиха я на долното ниво, където с нея се заеха специалистите по радиационна защита...

Ракетата беше обработена основно — докато уредите показаха нормално състояние. След което цялата апаратура беше извадена от нея, прибрана в специалната лаборатория, а самият корпус закаран в депото, в готовност за следващ полет...

Измерванията на радиационните специалисти показаха, че навън може да се излиза и в нормален защитен костюм — лек образец. Радиацията постепенно падаше. А и, изглежда, в региона не бяха падали големи ракети. Или поне близо до региона. Така че жертвите бяха повече от лъчевите поражения...

А жертви имаше...

Много...

Трупове некой не беше прибрал. Дори около площадката имаше десетина. Черни, сгърчени, изгубили човешки вид, страшни...

Нашите работници ги откараха на стотина метра и направиха там гробница от плочи и по-едри камъни. Повече нямаше какво да сторим...

Мъртви имаше по цялото трасе на полета. Живи...

Живи също се мяркаха...

Грозно извити тела, с видими отвратителни рани, люлеещи се при движение хора...

А малцина се движеха. Повечето просто лежах и за жизнения им статус съдех по леките помръдвания или опитите да се изправят...

Не съм специалист, но явно и трите страни бяха използвали куп забранени оръжия. И не само ядрени...

От прегледа на диска — а аз го проучих набързо, за някакви си пет часа, макар записите да обхващаха 36 — разбрах едно. Човечеството умираше...

И не осъзнаваше това...

Някъде имаше и оцелели — забелязах в планините на Азия няколко разрушени, но с живи хора в тях, селища. Възможно е да имаше спасили се и в държавните скривалища — ония, които властта тайно беше изградила за себе си, обявявайки се за елит...

Елит, тласнал света към самоубийство...

И погрижил се за себе си...

Бъдещият идеален свят имаше къде да бъде изграден...

Но се бяха появили и враговете му...

Живи и силни...

20.

— Господа — каза Мери, без да изчака Грей да ѝ даде думата. Грей я изгледа недоволено, но не посмя да се обади дори — Господа... И госпожо Лефлай... Мисля, че днес ще е изключително важен ден за нас. По-важен и от Първия ден...

Първи ден нарекохме деня, когато избухна войната. И мерехме времето по календара си от него. Сега беше десети ден и се бяхме събрали на поредното събрание на акционерите. Кое то трябваше да бъде информационно, но...

Но Мери не дочака Грей да обяви някакъв стандартен дневен ред. И взе думата — разтревожена и нападателна...

— Тук всички сме равни. Акционери. Но сред хората около нас има всякакви. И добри, и лоши, и законопослушни, и опитващи се да вземат в ръце властта над малката група...

Тя се обърна към Мил Притън:

— Знаете вече, Мил, какво стана снощи. Ако някой от останалите не е чул скандала — да повторя...

Всички бяхме разбрали за станалото в големия бар. И аз го чух, включих камерите в бара, проследих всичко до края. Когато дойдоха дежурните и ми донесоха диск със записа, приех го официално — нямаше нужда да знаят за паралелния наблюдателен център. Макар че не беше опасно — моите хора вече бяха само мои...

— Мил, синът ви беше пиян. Много пиян. До степен, че не се контролираше. И в това състояние каза доста неща, които лично мен ме разтревожиха. Не зная дали ви е известно, но...

— Знам — каза Мил, навел глава — И снощи чух, и онзи ден подразбрах нещичко. Казах на Грей, обаче...

— Не, не, не — опита се да стане Ъптон Грей, но под погледа на Мери бавно се смъкна обратно в креслото — Това са детинщини... Някакви детски избивания на комплекси...

Мери погледна към Бойл:

— Вие, мистър Бойл, какво ще кажете?

Бойл махна с ръка:

— Извинете, Мери, виновен съм. Чак сега разбрах някои неща. Може да е нелепо, може да е грешно, но... Тая сутрин поговорих с внука ми и... Съжалявам, но го набих...

Той погледна нейде над нас и повтори:

— Набих го... С пръст не съм го пипал — откакто се роди преди 20 години... Сега го набих... И дори сдържах дъщеря си, защото беше побесняла...

Грей мълчеше. Бийвър също. А имаше какво да кажат — зетят на Бийвър и синът на Грей също бяха вилнели снощи. И особено вторият...

А нещата бяха простички. На кораба зрееше бунт. Ние — възрастните, бяхме се организирали. Акционерно дружество, с разпределени позиции, равенство и взаимна обвързаност...

Налагаше се — разбирахме ситуацията, бяхме наясно, че това не е бизнес — няма как да прекараш съдружника и да заграбиш далаверата...

Принудени бяхме да сме честни... Относително честни...

И взаимнопомагачи си... Доколкото това отговаряше на интересите ни...

Младите хора бяха решили, че войната е премахнала всички граници и условности на миналото. Поради което пожелаха тук и веднага да вземат в ръце властта. Кой какъв ще е — не бяха се уточнявали. Но много желяеха да получат веднага това, което аз — а и другите — бяхме градили доста време, с изключителни усилия...

Просто смятаха, че е дошъл часът им...

Няма да се трудят, да се борят, да градят...

Имаха готов Дом...

Имаха обслужващ персонал...

Имаха възможност да отстранят старците, които им се пречкаха...

И предната вечер бяха започнали... Не, не преврат... А празненство по случай победата си...

Смятаха, че със замисъла нещата са станали реалност...

И някои се бяха понапили. Барманът отказал да им сервира — той имаше строга заповед за ограничаване употребата на алкохол, над бара имаше окачено и предупреждение, че се сервира не повече от 50 грама концентрат или 2 бири на човек...

Но зетят на Бийвър и внукът на Бойл бяха грабнали филипинеца и го хвърлили срещу огледалото. Парче от което срязало вратната му артерия...

След което изтрезнелите превратаджии тръгнаха да търсят някакво оръжие...

Но такова в Дома нямаше...

Или поне нямаше на достъпно място...

Веднага Питър вдигнал целият взвод охрана и дори тези 20 обучени бойци видели зор, докато укротят бунтарите...

Най-вече, защото знаеха заповедта ми — със сила, но без поражения. Все пак, понасинили ги и ги затворили в малкото резервно помещение до агрегатната зала...

Между нас казано, така го наричахме всички, но го бях планирал именно като евентуален затвор...

И сега се налагаше да вземем строги мерки срещу всякакви опити за промяна на реда в Дома. Независимо дали преврат или налагане на религиозни догми...

Заседанието продължи няколко часа...

Накрая доведоха виновниците...

Оглеждах ги внимателно...

Трябваше да се вземат бързи мерки. Зетят на Бийвър, синовете на Притън и Грей гледаха все още мътно и нагло...

Внукът на Бойл направо ревеше — като малко дете. Добър знак... Но трябваше да взема мерки...

Оставихме Мери да говори. Тя ги наруга така, както надали навремето е ругала шофьорите от фирмата си. Завърши строго:

— И, ако смятате да променят правилата според вашите моментни хрумвания, ако не желаете да се подчинявате на общите решения — изход има. Той е на най-горния етаж...

— Нима ще ни изхвърлите на смъртта? — погледна я нагло синът на Мил...

— Не, младежо, вие сами ще излезете. Ние просто ще ви отворим вратата и ще ви дадем възможност да си построите свой свят...

Мил мълчеше с наведена глава, Грей гледаше в тавана, останалите наблюдаваха реакцията на виновните...

— Ще видим... — опита се да демонстрира непукизъм зетят на Бийвър.

Кристин скочи, изтича до него и пъкна малкия си, но стегнат юмрук под носа му:

— Младежо, ако... Само ако... Разбираш ли ме? Да?

Онзи се опита да се дръпне назад, но силната жена го притисна до едно кресло и той се изви на дъга назад...

— Кристин, моля те... — каза едва чуто Бийвър...

— Какво ме молиш? Тук съм с цялото семейство. И няма да позволя близките ми, едва оцелели от смъртта навън, да бъдат заплашени от някакви си...

Кристин се обърна и отиде на мястото си...

— Разбрахте ли? — каза най-после Грей...

Изправените пред нас закимаха...

А аз се вирах в лицата им внимателно...

Ще има, доста работа ще има тия дни...

21.

Това не беше проблем...

Това беше проява на дребничък детайл от проблема...

Очаквах го — но не толкова скоро. И не от тези малчовци...

А проблемът, големият, огромният проблем — заплахата за моя идеален свят — беше налице...

Промяната...

Разбирате ли — ние бяхме акционерно дружество. Събрах 12 човека с една цел, с една идея. Хора, можещи да финансират постигането на целта. И да получат дивидентите от вложенията — живота си. Както и този на своите близки...

Само че войната ликвидира познатия свят...

Заедно с него и законите, правилата, манталитета му...

Нямаше го вече светът на капитализма, който още великият Маркс е описал...

А именно — целта в живота са парите. Колкото повече — толкова по-голям е успехът ти...

И законите са подчинени на това твое постижение...

Ако един бедняк пресече на червено — ще го глобят, че може и в затвора да отработи някоя и друга седмица...

Ако богаташ го направи (макар и трудно — защо да ходи пеша?) — веднага се намесва допълнителни фактори. Адвокати, медии, обществена защита на успелия, на можещия, на работодателя...

Плюс невидимата, неизричана, незаписана презумпция за невинност...

Колкото повече пари — толкова повече власт... Навред...

Да, хората бяха равни пред закона...

По закон...

Само че един се изправяше пред него сам и гол, друг дори не се виждаше зад стената от нужни люде...

Ние купихме шахтата, подготвихме я, построихме още няколко обекта — предполагаемо нужни ни в новия свят...

И поехме властта над всичко това...

Обаче, младежите бяха решили подсъзнателно — няма го старият свят, играта започва наново...

Без предварителни условия и бонуси...

Всички сме заедно — всички сме равни...

Защо тогава те да не поемат властта?

По-млади са, някои са силни физически, други са напористи...

Нима и тук ще чакат бащите и дедите си, та после — някога, евентуално, може би — да поемат юздите от треперещите им отслабнали ръце...

Поради което след емоциите започнаха да буйстват алкохолните пари...

Е, бунтът беше бързо потушен...

То — бунт и нямаше сериозно...

Проба...

Мимолетно изразяване на тийнейджърски мерак...

Основан върху пясъчната хаотична основа на самочувствието, външната лекота на чуждата работа, желанието да се прескочи пътя, който трябва да се измине сам и пеша...

Почти месец обсъждахме с намаляващ интерес станалото...

Младите постепенно се примириха със ситуацията. Дори май започна да им харесва...

Поне така мислеха останалите...

Факт е, че бяха кротки, послушни... И не само няколкото „бунтовници“ ...

Особено тихи бяха пред мен... Едва ли не се привеждаха в поклон при среща...

Малко преувеличено...

Трябваше да помисля по въпроса. И да поставя задача пред Крейг...

За този месец изстреляхме още два пъти ракети. Първият път беше отново онази, която веднъж обиколи Земята. Имаха капацитет за пет обиколки, преди да се заловим с основен ремонт...

Но тя измина само пътя до някогашна Бразилия и там някъде се изгуби. На записите се виждаше ясно — територията на страната ни, на южните държави, на островите в Карибско море...

Просто не ставаха за живот...

Нито жив организъм. Нито движение дори. Даже морето се плискаше бавно, някак си на умирање...

А над Бразилия изведнъж отдолу се надигнаха няколко огнени стрели, две се пръснаха като фойерверки, а после екранът угасна...

Гледах внимателно записа, гледаха го и моите хора, изгледаха го Бойл и Гатлинг-младши...

Всички бяхме на едно мнение — това е резултат от човешка дейност. Някой — или някои — се беше спасил нейде там, в неголямата, но висока планина. И бранеше леговището си от всички. Не се интересувахе приятел или враг идва. Просто стреляше...

Отбелязах си го и реших, че в бъдеще време ще взема мерки. Ако хората там не искат да ни приемат, ако са решили да запазят останките на стария мъртъв свят...

Но дотогава имах друга работа...

Изключително важна...

22.

Следващият месец мина сравнително спокойно...

Младите се поукротиха, възрастните постепенно си намериха работа или занимания...

Странно, но Грей и Бийвър забравиха за наполеоновските си стремежи и се превърнаха в модерни учители, тип „татко Песталоци“. Кристин, която беше заела поста на училищна директорка — ако може така да наречем голямата зала, в която през деня се събираха децата и младежите, се зарадва много на двамата нови...

Променени, трудолюбиви, те направиха два курса от лекции — за малки и големи, по съвременното изкуство...

Него, разбира се, го нямаше. Ако изключим спасените в Дома картини, скулптури, пластики...

Струваха ни немалко, но още на първото съвещание акционерите решихме вкупом — не може без история, трябва да запазим изкуството...

— Свободата, деца, свободата е основата на изкуството — каза Ъптон и вдигна очилата си на челото. Бяхме в едно от павилиончетата в Зимната градина. Девет момчета и момичета между 12 и 16 години, Ъптон и аз, като гостенин. Нищо чудно — доста от нашите съжители ходеха на лекциите — хем да наглеждат потомците, хем да се поразвлекат с интересни и често пъти непознати неща...

— Художникът — независимо дали е писател, рисувач, скулптор — създава свой свят. Свят, чийто първообраз е реалността около него. Но — пречупена през неговото око. А то включва и мисълта, идеалите, характера на художника... Всичко онова, което позволява на някои хора да видят около себе си онова, което други не забелязват. А най-често дори не подозират за съществуването му...

Ъптон посочи към белия екран, където изникна репродукция на картина...

— За някого това е странна, измислена, дори вредна реалност. Видения на луд човек... Авторът сам разбира това — и нарича поредицата „Капричос“. Тоест — прищевки, фантазии... Класически

офорти. Но с оригинални и страшни за скованото мислене изображения. Погледнете — „Сънят на разума ражда чудовища“...

Не умът, а разумът. Умът е като автомобил без спирачки — може да направи страховити завои, да лети по виражите, да хвъркне над пропастта. И не знае къде ще спре, как... Кого ще убие — някой невинен или този, който го е оставил без контрол. Както стана с нашия свят — изправиха се умни срещу умни хора... И ние сме в Дома...

Гойя говори за разума. Ум, летящ по непознати пътища, но... Но управляван...

Разумът създава... И решава кое да остави на света, кое да премахне. Представете си, че разумните хора бяха решили да не разбиват атома, за да получават страшни оръжия. Че запазваха тази енергия за мира, за бита, за прогреса...

Обаче...

Разумът беше приспан...

И се появиха чудовищата на ядрената война. Които ни напъхаха под земята, а сега дебнат отвън кого да доубият...

Свободата позволява на Гойя да рисува света, да предупреждава...

Свободата позволява на учените да се опитват да стигнат далеч, много далеч... Не виждайки, че в един момент вече се движат като анимационен герой по невидим, несъществуващ мост над пропастта...

— Мистер Ъптон, — обади се високо русо момче — обаче, ние сме разумни. И ще се застраховаме. Няма да пускаме тия чудовища на света. Ще ги пазим, ще ги пуснем само, ако някой пусне свои чудовища срещу нас... Може само да унищожим чудовищата на другия, на лошия. И ще настъпи идеалният свят...

Ъптон се поусмихна — като че закусващ лимон с оцет:

— Казваш — но ние няма да събуждаме чудовищата... Да се опитаме да държим тия чудовища в клетка — в случаи на нужда да ги пуснем срещу неговите?

Така е... Има възможност... Обаче, по-сигурно е друго — че неговите и вашите чудовища ще се обединят срещу вас всички... И още по-сигурното — самите вие ще се изкушите веднъж, само веднъж, да пуснете чудовищата. За да ликвидирате врага си и да останете единствените прави на тоя свят...

Погледнах го...

Нов Грей...

Науката прави чудеса...

Добре, че аз съм разумен човек и не оставям разумът ми да спи...

Защото чудовищата, които ще излетят по света...

Но това съм аз...

И зная кое, кога, как да направя...

23.

Още десетина дни бяхме без физическа връзка с външния свят. През това време подготвихме експедицията. Нашите учени — Бойл, Гатлинг — баща и син, Крейг, Шелдс, Пенлоу се трудеха неуморно около всъдехода...

Тази машина бяхме подготвили за специалните условия, както наричахме поразената Земя...

Дебела броня от специални сплави, отблъскващи дори 122 милиметров снаряд, изстрелян от километър разстояние, задържащи всякакви поразяващи човека лъчения...

Вътре — достатъчно комфортни условия за осем души: четири разтегаеми койки, маса, която можеше да се използва многофункционално, резервоари за вода, удобен хладилник с фризер за храната, друг за необходимите материали, оръжеен ъгъл... Както и възможности за дистанционно управляема стрелба навън...

Отгоре имаше малка куличка за седнал наблюдател, който посредством мощни камери наблюдаваше околността на разстояние над две мили...

Известно време смятах да тръгна с кораба. Така — око да види, ръка да пипне...

После стигнах до извода, че окото ще може да види и от Дома, а ръката... Засега ръката няма да може нищо да пипне. Но пък имаше вероятност нея да пипнат...

Просто животът в Дома се усложняваше — въпреки всичките ми усилия да го доведе до идеална простота...

Безделието...

Разбирате ли — тези, които цял живот са се трудили, не са оставяли миг свободен, не са се чудели какво ще правят не сега, а дори след година... Точно тези хора си намериха занимания в Дома...

Не само учените, а и уж недообразованите (както по документи бяха, да речем, Обада Хънтър или Джилбърт Руфус) веднага си намериха занимания...

Както казах, някои се заеха с възпитанието и обучението на децата и младежите, други работеха върху запълването на чуждото свободно време. Рипли, мисис Рипли, мистър Лефлай, Хамилтън, както и някои от младежите, дойдоха един ден и помолиха да се заемат с подобряване на зимната градина и спортната зала. Съгласих се — макар да се чудех какво още искат? Там всичко беше направено по поръчка, имаше и двама треньори, както и трима градинари...

Оказа се, че всичко е наред — според лаик като мен. Признавам си — не си падам по спорта, не виждам смисъл да лея пот и хабя енергия ей така, за да се доказвам...

Обаче, спортната група — „Бандата на лудите спортисти“, както бяха наречени, имаше страхотни идеи...

Сформираха отбори по баскетбол и волейбол, устройоха тренировки за всички възрасти, изградиха график за занимания на всички желаещи...

Дори един ден и на мен поднесоха някакъв лист с принтиран план за физически отдих, както го нарекоха...

Аз се подсмихнах:

— Да, да — зная, че от умствен труд се почива най-добре с физически. Обаче, защо ли не съм видял шофьор или товарач да решава интеграли, за да си почине от физическия труд?

— Но, мистър Саркиз, ние не ви предлагаме да се товарите, а да се разтоварвате... — някак си смутено каза младата Гатлинг, Джейн — Мисля, че няма място за ирония...

Усетих — момичето ще се разплаче от разочарование. Толкова усилия, гарнирани с желание да ме изненадат приятно...

— Джейн, Джейн, — повдигнах брадичката й — Всичко е наред. Просто не бях подготвен за инициативата ви. А имам нужда, разбирам го...

— Значи ще тренирате? — подскочи момичето...

— Не бих бил чак толкова уверен... — започнах, но видях пак роса в очите й — Обаче, ще положа всички усилия. И съм ви много, много благодарен...

Младата Гатлинг се беше включила и в своеобразен кръжок по цветарство и градинарство. Обучаваше ги Кейси, моят градинар, шеф на големите оранжерии, а ръководството пое инициативният съпруг на Мери — Тиодър Кристоферсън...

Що се отнася до, както споменах, хората без особено образование, свикнах да ги намирам в библиотеката. Авантюризмът, приключенията, търсенето на адреналина, бяха откъснали някои от нас от света на науката и сега намериха време да компенсират. И не само Обада или Джилбърт залягаха примерно над книгите. Знанието подейства като дрога върху някои от младите и дори малките. Например, внучката на Гатлинг не само четеше, ами и мъкнеше вечер към техния апартамент по няколко книги. И дори успя да привлече във вълшебния свят на знанието и две от каките си — въпреки че бяха на по 15 години, възраст, в която в главата не шумят мисли, а емоции, мераци и бръмбари... При това бръмбари с бръмбари в главата...

Лошото беше, че свикналите на безделие... Не можах да свикнат на безделие...

Онзи живот — предишния, в който те не бяха пръст мръднали, за да създадат нещо по-полезно от флирт, интрига, сватба, онзи живот уж ги беше научил на изфинен мързел...

А се оказа — ново за мен! — че тогава те са били страшно заети, просто са нямали време дъх да поемат от ангажименти...

Покупки, срещи, секс, кротко алкохолизиране, празни приказки в стил информационна кухота и претенциозна глупост...

Все дейности, които ангажират много — дори до безкрайност...

Тук бяхме малко над 200 човека, повече от половината обслужващ персонал...

Което отнемаше 50% от възможните обекти за клюки и злословие...

А освен това нямаше магазини и молове, търгове, разпродажби...

Плюс липсата на VIP заведения — в няколкото се хранехме всички, отдъхвахме всички, играехме и се забавлявахме...

Тогава — какво удоволствие е да си сред всички?

Липсва кордонът, отделящ от тълпата...

И червеният килим за избраните...

Така суката обхвана немалко от съжителите ни. Жени — най-вече, но и мъже. При това не условни — като големият син на Гатлинг (той беше изключително зает с подготовката на полета, въпреки че професията му на дизайнер беше много далеч от тая дейност, и не скучаеше), а претендиращи за мъжественост и висещи половината ден във фитнеса младежи...

Е, дамите намериха занимавка. Коя ли измисли киносеансите — не зная, но започнаха да се събират в апартаментите и да гледат видеозаписи от предишния живот. Всеки ден някоя от тях прожектираше и разказваше, обсъждаха чертите, пороците (най-вече) и качествата на приятелите и приятелките си, злословеха — като че за живи хора...

Младежите опитаха да намерят алкохол, а след неуспеха на експедициите си по всички позволени кътчета, устройха нещо като гладиаторски игри във фитнеса. Още при първата пробваха да включат някои хора извън групата си — например, по-малките момчета. Само бързата намеса на охраната предотврати конфликта, а остриите действия на поелите своеобразната отговорност за младото поколение Мери и Кристин дълго време изстудяваха желанията за физически сблъсъци...

(Ще спомена само, че Кристин изпълни обещанието си — втурвайки се във фитнеса, откри с пръв поглед зетят на Бийвър и само с един замах го просна на пода...)

А после с доизглаждането на обстановката се заех аз...

Но това е друга история...

24.

Увлякох се, макар че е добре да се знае каква беше ситуацията в Дома...

Подготвихме кораба за полет. С него не биваше да тръгва никой от така ценните ни специалисти. Реших да изпратя хора от персонала — хем това им беше работата, хем на тях винаги можех да намеря заместници. Имаше дори две жени — Клеър-2 и Хариет-3. В края на краищата, можех да рискувам с тях — нали имаха близначки. Това ме накара да пратя в групата и Питър-2, както и неочаквано за Бойл неговият студент Дин Тон. Желание изрази и Пенлоу и, след една тежка нощ на размисъл, беше включен в експедицията. Бройката допълниха трима души от охраната — за огнева мощ...

Корабът излетя рано сутринта. Маршрутът беше внимателно избран. Избягнахме района, от който стреляха по разузнавателната ракета, над други трябваше да се лети на пределна височина...

Завърнаха се без произшествия...

Равносметката от полета не беше утешителна. Западна Европа... Може да се счита, че я няма... Централна също... На изток се забелязваха отделни селища, на места дори имаше определен трафик — забелязахме движещи се кервани, лагери в открити местности, струпване на множества... Едното от тях определено беше армейско — виждаше се от разположението на групите, от постовите, заели позиции на удобни места, от структурата на охраняемото пространство...

Зад Урал имаше повече признаци на живот. Явно и фанатиците, и ние бяхме насочили ударите си към европейската част на страната. А и тайгата спомагаше за спиране на ударните вълни и запазваше от големи поражения...

Китай беше пометен в източната си част, докато на северозапад и юг животът продължаваше...

Япония... Островите в Тихия океан... В Индийския... Австралия...

Даааа...

И, все пак — имаше оцелели...

При това доста — въпреки моето очакване, че светът ще се самоубие...

Не беше...

Но и изводи нямаше направени...

Не зная кой — ние ли, руснаците ли, фанатиците или някой друг, но явно точно вечерта на третия ден след завръщането на експедицията, някой някъде реши да завърши победоносно конфликта...

И земята се разтнесе...

Аз бях в апартамента си. Тъкмо Клеър — по нежно-прозрачно пижамче — ми сервираше коктейла, Клеър — 2 в евино облекло се беше изтегнала на дивана, а Клеър-3 излизаше изпод душа и беше отворила вратата на банята, за да ме поздрави...

Типична вечерна картина, с която за тия месеци бях свикнал...

И — ама такива сме си мъжете — вече ми беше поомръзнала. Но засега не бързах да се разделям с тях...

Макар че само за една нощ и трите щяха да са ме забравили като любовник и щяха да се прекланят пред мен като пред господар...

Тогава полилеят се залюля в кръг, кристалната чаша с коктейла се изпързала по подноса на Клеър, Клеър-3 се подхлъзна и падна в хола, заемайки поза, каквата бях виждал само в младежките си години, по ония филми, за които баща ми казваше, че са подготовка за медицинския колеж...

Клеър-2 единствена успя да изпищи и гласът ѝ се сля с всеобщия писък, отекнал въпреки отличната звукоизолация на Дома...

После пак...

И пак...

И пак...

Страхът ме обзе...

Смъкнах се по фотьойла, сгърчих се на килима и нещо се затъркаля в главата ми...

Не, не мисли — нямах възможност и време дори да си кажа: „Край...“

Просто нещо се търкаляше в мозъка ми, виждах неща, за които по-късно щях да си спомням откъслечно, очаквах всеки момент Дома да се свие като смачкана консервна кутия...

Дома издържа...
И ние оцеляхме...
Светът — не...

Този път ударите бяха продължителни. И в хаоса на последния сблъсък попадаха къде ли ни...

Не ми се разказва за дългите часове, преминали най-вече в успокояване на хората...

Истории, нервни припадъци, откровени изключвания на съзнанието, смъкване по дарвиновата стълба до нисшите животински видове...

После пълен оглед на Дома...

И отделно специален на останалите части от комплекса, които познавахме само аз и помощниците ми...

Казват, че на глупавите им върви, защото Господ се грижи за тях...

Цял живот на това съм разчитал...

Успях и този път...

Четири дена по-късно — когато нещата се бяха поуталожили... Отчасти... Четири дена по-късно пуснахме отново разузнавателна ракета...

Картината от камерите ѝ беше мрачна...

И да имаше оцелели — не бяха много...

И със сигурност бяха нейде като нас — във високотехнологично и подготвено за дълъг живот при новата ситуация скривалище...

Това вече трябваше да ме успокои...

25.

Този път изпратихме кораба със специалистите по-спокойно. Избрах същия екипаж — бяха летели, видели, знаеха доста за маршрута...

Само един смених — оставих човек от охраната в Дома и тръгнах сам...

Нямаше риск...

И наистина — риск нямаше, но и нужда нямаше. Картината от камерите ни показваше черна, опустошена, изпепелена земя...

Отделни оазиси се забелязваха тук и там, но пък наоколо им не се виждаше жива душа...

На някои кадри зърнахме подозрителни фигури — като че от пещера надничаше човек, като че в морската вода имаше някого, като че самотен огън не беше остатък от конфликта, а запален от току-що избягали при звука на кораба хора...

Да, единици по всяка вероятност имаше... Добре, да речем — стотици или хиляди...

Но човечеството го нямаше...

Светът беше наш...

Мой...

Да кажа, че живеехме щастливо — лъжа ще е...

Добре — да, така беше...

Имахме осигурено убежище, имахме достатъчно място за нормален живот (но съжителите не бяха свикнали на такъв!), имахме всички условия, за които в ред бедни държави можеха само да мечтаят...

Зимната градина се превърна в своеобразен център на Дома. Сутрин доста хора се събираха там. Кой кога се събуждаше, кога закусваше — това си беше лична работа. В ресторантите и кафенетата се сервираше непрекъснато, имаше осигурена работна сила за постоянно дежурство...

Макар че във всеки апартамент бяхме монтирали огромни и по-малки телевизори, немалко от нас посещаваха киносеансите,

устройвани от неуморимия Руфус. Той отначало дразнеше някои с афинитета си към филмовата класика и нежеланието да поднася на публиката в киносалона така обичаните безмислени филми от края на миналия век и началото на тоя. После публиката му започна да се вглежда в показваното, да се замисля, появиха се желания за повторение на някои класики — „Казабланка“, „Отнесени от вихъра“, „Треска за злато“, „Великият диктатор“...

А един ден, когато намерих малко време за отдих и отидох в луксозния салон, заварих там почти всички деца и младежи, потънали в историята на скитника и детето...

Тишина... И дори похлипания — от момичетата, разбира се...

В специалния сектор се отглеждаха животните — за месо, яйца, мляко...

Крейг вършеше чудеса с клонирането, успяваше да осигури винаги прясно месо (веднъж, когато семейство Кристофърсен се сети за някога опитани далеч на изток овнешки шишове, Дъглас им донесе веднага овнешко месо. Кога е отгледал добичето, защо — хич не го попитах. А овнешките шишове бяха вкусни, впрочем, и сетне неведнъж ни бяха предлагани...), кухнята разполагаше и с всевъзможни плодове и зеленчуци...

Е, не беше Едем, но все пак...

И какво като не беше Раят? Човек преживява някак си дори в Ада. Пък ние бяхме в Дома...

Случваха се неприятности...

Например, голяма повреда в канализационната система на петия етаж. Започнала от апартамента на Хамилтън, заляло отсрещния — на Рипли. Наводнението — ако може евфемистично да нарека грозният и смърдящ поток — не проникна надолу. Едно, че бетоновите основи на всеки етаж бяха плътни (готови да спрат дори радиация в известни дози), второ — че веднага се намесиха нашите техници...

Наложи се да подменим обстановката в двата апартамента. Бях предвидил нещо такова и в зона Е имаше склад с резервно оборудване — мебели, апаратура, дори оръжие...

Но, все пак, това подежда като предупреждение и за известно време всички бяха много загрижени за състоянието на Дома. Понякога дори прекаляваха. Но никому не се искаше да оцелява в атмосфера на студ, мръсотия, миризми...

Навън беше много студено — истинска ядрена зима...

При нас — нормално топло, по желание на живущите. Всяка стая имаше термостат, температурата се регулираше по желание, а енергията беше достатъчно... От битова гледна точка животът ни беше нормален. Дори нещо повече...

От психологическа...

От психологическа се появяваха заплахи за спокойствието и реда, но постепенно и неотклонно аз с помощниците си решавах проблемите...

Докато един ден се успокоих — моят идеален свят като че беше реалност...

Засега — в Дома...

26.

— Мистър Саркиз, предавам ви управлението на нашата общност. Мисля, че всички са убедени — вие и само вие можете да ни ръководите. И ние вярваме във вашата идея за нов свят, за нови хора. Позволете ми от името на моето семейство да изразя благодарността си към вас. И да ви се закълна... Не, не, мистър Саркиз, моля ви — не ме прекъсвайте... Имаме нужда, усещаме, че трябва да се закълнем пред човека, чиито идеи и наставления ни спасиха, а сега ни предлагат да издигнем Новия свят. Така, както преди няколко века предците ни са построили нова държава с нови хора...

Грей напразно си мислеше, че ще го прекъсна от скромност...

Защо?

Аз не се хвалех с нещо — аз празнувах триумф с постигнатото...

Скромнен не е човек, който си мълчи и се свива в ъгъла. Скромнен е човек, който няма друго качество. Човек, който може само да демонстрира тишина и сивота — тъй като друго не умее...

Ако нещо си извършил, ако си постигнал нещо, ако си създал нещо...

Защо трябва да се свиваш и да си мълчиш?

Ти го можеш — значи заслужаваш да те видят другите...

Ако искат — да завиждат...

Ако могат — да направят друго...

Ако успеят — да се похвалят и те...

Твърде много „ако“...

Именно затова аз слушах Грей и се усмихвах леко...

Фактически бях постигнал първия етап на замисленото...

Очаквах светът да се самоунищожи...

Стана...

Някъде със сигурност имаше още оцелели, но...

Но бяха безопасни за плана ми...

А при среща бях подготвен как да ги присъединя към нашата общност...

Създадох всички условия да спася хора, които със своите знания и умения — та дори с пороците си — щяха да ми служат...

В малкия ни свят имаше изградена система — водач, умни и можещи последователи, подчинили се доброволно на една идея, една вяра, един човек...

Всеки можеше да се развива в избрана от него или полезна за всички ни област. И го правеше с възторг, самопожертвователност и размах...

Личните конфликти бяха заглушавани от морала — такъв, какъвто беше наложен след катастрофата...

Не, не беше рай — казах ви...

Но беше началото на изграждане на земен рай...

Такъв, какъвто аз го виждах...

Постигнах го...

Как?

Защо не — досега скривах отделни детайли от живота ни, от дейността ми, от трудната работа, която се наложи да извърша през последните шест месеца...

И така...

ТРЕТА ЧАСТ

27.

Предполагам — някои въпроси имате...

И даже зная какви са...

Най-напред — как така успях да потуша за ден-два искрите на пожарите?

А отде намерих тризнаците, че и всички Клеър?

Поред, поред...

Да се върнем на онази вечер, когато с Дъглас обсъждахме някои неща от подготовката за спасяване на част от човечеството...

Седяхме на Зелената тераса и се любувахме на бавно падащия здрач. Филадельфия блестеше с всичките си светлини, море от танцуващи огънчета...

— Какво показват резултатите от психоформатирането на нашите подопечни? — попитах го тогава, а той отвърна:

— Сър, до седмица ще се заема с промените в човешкото съзнание. Сам ще извърша операцията — техниката е подготвена, обект има, условията съм довел до статус на сигурност и секретност...

Не го попитах върху кого ще е опитът. Хора на планетата много, почти всички излишни. Поне той да послужи на науката...

А ставаше дума за революционен метод във физиологията. Поспециално — за промени в дейността на мозъка...

Казано направо — като от лаик за лаици, Крейг беше достигнал до необходимите резултати, позволяващи промяна на съзнанието на човека...

А аз бях вложил стотици милиони...

Целта си заслужаваше...

Да, исках да построя идеален свят...

Който с тогавашните хора не можеше да се постигне...

В никакъв случай!

За идеалния свят беше нужно идеално човечество. С една цел, с един морал, с един идеал...

А хората бяха различни...

Разбирам ви — и аз едно време смятах, че именно в това разнообразие е силата на човечеството. Високи, ниски, слаби, пълни, руси, чернокоси, червенкоси, плешиви, къдриви, с прави коси...

По какъвто и критерий да погледнеш — изключително разнообразие...

Макар че...

Приличаха си по едно — всеки искаше доброто за себе си. Понякога за близките. Много рядко за ближните. Изключително рядко за всички...

И всеки разбираше доброто по различен начин — власт, пари, дълъг живот, жени, алкохол, наркотици...

Е, как да се построи идеален свят, когато живущите в него не са идеални?

И как да се върви напред, когато всеки има своя посока?

Налагаше се, значи, да се преформатира мисленето на човечеството...

Но това не можеше да стане изведнъж... Нито за години... Мисля, че и векове не биха стигнали...

Поради което моят шанс беше във войната. Една война — намаляване на хората, създаване на идеален свят в малко общество, което постепенно ще се разраства и по пътя на развитието си ще формира поколенията...

Обаче, да се очаква това да стане по естествен път...

Затова изградих схемата на мислене...

Основен идеал — новият свят. Основен водач — аз, разбира се. Основни ценности — съзнание, че водачът е винаги прав, недемонстративно подчинение, самоотрицание в името на идеала и водача...

Нямаше как да се обяснява, да се внушава, да се възпитава...

На помощ дойде биологията...

Дъглас Крейг беше гений...

Той разработи системата, извърши ред опити — и създаде модели, и пробва върху живи същества (мисля, че ви споменах за кенгуруто), накрая извърши опити върху хора...

Седмица след разговора ни, той преформатира съзнанието на някакъв... Не зная какъв беше, видях само, че е бял. Седеше зад дебелото стъкло, помощникът на Дъглас разговаряше с него, аз и

Крейг наблюдавахме реакциите през еднопосочното огледало и върху монитора отпреде ни...

Човекът бавно обясняваше:

— Ние, чернокожите, сме висша раса. Защото тъмното е проявление на слънцето, на вековното въздействие на огъня върху кожата и през нея върху мозъка...

— Но кожата ви е бяла...

— Мисля, че имате проблем със зрението. Това бяло ли е? — и той вдигна ръка — Мисля дори, че това е прекрасен антрацитен цвят — погали голата си глава — Вижте черните къдрици, вижте тъмната брада — посочи обръснатото си лице...

Дъглас ме погледна:

— Сър, аз ви докладвах. В съзнанието му е форматирано всичко това, което говори. Смята се...

— Да, да — магнах аз — Обстоен и великолепен доклад си направил...

Човекът взе острия нож от масата. Трепнах. Знаех за подготвения опит, но в реалността изглеждаше... Страшно...

— Аз съм безсмъртен — каза той...

И заби ножа в гърдите си...

Остана прав. Ножът стърчеше, кръвта се промъкваше през кожата покрай потъмнялото острие, но той не падаше...

— Виждате ли? Не мога да умра...

— Съзнанието му го държи — каза Дъглас, неоткъсващ поглед от ставащото зад стъклото — Да видим...

Човекът се олюля и падна...

— ...колко ще издържи — довърши той...

Помълчахме няколко секунди...

— Сър, готов е следващият опит. Тази вечер...

— Дъглас, — казах му — Знаеш, че ти имам пълно доверие. Няма как да присъствам на операцията, ще дойда след два дни, да прослушам следващата беседа. Него също ли ще обявиш за безсмъртен?

— Да, сър... Някак си... предоставям им правото да се премахнат сами. Те повече не са ни нужни, защо да се занимаваме с тях, а и с последиците им...

Потупах го по рамото:

— Правилно...

— А в сряда ще бъде третата операция. Засега ги провеждам сам. Подготвяме обекта, после екипът излиза, аз сам включвам апаратурата...

— Виж, това е интересно — казах аз — Интересно... Хайде, ако имаш време във вторник да ми покажеш как се действа с тая апаратура. Така — като за обща култура...

— Разбира се, сър, разбира се...

— Почакай, май във вторник имам плътна заетост през деня. Пък и наистина — интересно е, но не е чак толкова важно. Нали ти знаеш нещата...

— Да, разбира се, сър...

Погледнах в органайзера си...

— Извинявай, Дъглас, май нещо съм се объркал. В сряда съм зает цял ден. Значи — ще дойда във вторник, а ти ще ми разкажеш как се извършва операцията... Така — накратко, набързо... Няма аз да оперирам, я...

28.

Преформатирането на съзнанието се оказа лесна и бърза работа. Крейг и екипът му бяха създали прекрасна апаратура, с която и първолак би могъл да въздейства върху човешкия мозък...

Гледах компактната, стегната, лъскава машина, от която излизаха няколко кабела със специални накрайници за захващане към човешката глава и слушах простичките и ясни обяснения на Дъглас...

— Импулсите, сър, са кодирани в специалния диск. Той е зареден тук — посочи и показа как се монтира — След което е нужно само да се включи апаратурата. Натам техниката си знае работата...

— А дискът? Него как изготвихте?

— Сър, имаме готови три диска. Единият е за промяна на вегетарианско съзнание в месоядно. С такъв обработихме кенгуруто. Но този диск беше необходим само за случая... Така — пробно...

— Разбирам...

— Вторият диск е за форматиране на съзнанието на гей в нормален мъж. Още не сме правили опити, обаче съм убеден във възможността. Нали ви обясних — цялата сложност е в програмирането. Останалото сме го вече изпробвали...

— А третият?

— Е, този диск е използван само веднъж. Миналата седмица, върху един злостен хулиган и алкохолик. Моите момчета го докараха от Невада. Скитник. Спрял в малко градче, напил се, развилнял се, местният шериф го задържал... Изобщо — банална история. А шерифът се оказа корумпиран. И то много. Само за хиляда долара ни го предаде — казахме му, че сме роднини на арестувания и, ако няма да има дело срещу му, искаме да си го приберем в родния край и се заловим за превъзпитанието му...

— И ви го даде... Предполагам, че и той не е желал да се занимава с подобен тип, пък и хилядарка не пада току-така от небето...

— Да, сър... Приспахме го още по пътя, лесно беше да му инсталираме апаратурата... И получихме чисто нов човек...

— Какво преформатирахте?

— Съзнанието, сър. Тази програма е основната. Поръчаната от вас, по вашите предписания...

Заинтригувах се...

— Покажи ми го...

Новият човек беше в подземната лаборатория на института. Бяха го настанили в апартаментче без прозорци, но пък отлично мебелирано, осветено, топло. Бившият скитник тъкмо хапваше, когато влязохме. Скочи, изтърва вилицата си... И едва ли не се просна пред мен...

Изправих го, а той ме загледа като дворно куче — плах, подчиняващ се, благоволив поглед...

— Сър...

— Познаваш ме? — бях леко изненадан...

Крейг се намеси:

— Не забравяйте, сър, вашият образ е основен в програмата. И всичко е свързано с него...

— Разбирам, разбирам...

Погледнах пак към новия човек...

— Дъглас, не е лошо да го обучите някак си, да му дадете знания, които ще са полезни тук...

— Да, сър — каза той — В момента работим върху нова програма, създаваща научна база в мозъка. Обща култура на нужното ниво, определени знания — необходими в бита и в някои професии, влагаме интерес към саморазвитие в занаята. Не чак стремеж към високи постижения, а желание да се стане тесен специалист...

— Правилно! — казах аз — На нас не ни трябват философи, поети, музиканти... Нужни са ни работяги. Обаче — знаещи и можещи в професията си. Тясна специализация... Представяш ли си какво ще стане, ако всички поискат да се развият в изкуството? Кой ще чисти канализацията?

Дъглас се разсмя...

Така се смееше и в сряда. Цяла вечер седяхме на Зелената тераса и обсъждахме следващите операции. Защото тази — най-важната — беше минала успешно...

Много, много успешно...

И оперираният сега беше нов човек...

— Дъглас — обърнах се към него — Помниш ли как мина следобядът?

— Нали преформатирахме съзнание, сър? И вие бяхте там...

— Да, да... Интересуват ме впечатленията ти...

Дъглас се замисли.

— Сър, нещо... май не бих могъл да кажа...

Прекъснах го:

— Остави това — човек ту помни, ту забравя... Дай да видим следващите операции... Сега се налага да извършим шест за една вечер...

— Ще стане, сър — той се поизправи върху лежанката и погледна големия град — Ще стане... Утре ще изпробваме новата апаратура. Така ще можем да преформатираме две съзнания едновременно. Направо като на контейнер...

— Дъглас, — погледнах го в очите — Ти сигурен ли си в асистентите си?

— Сър, и петимата са сигурни хора...

— Разбирам... И, все пак...

Дъглас ме погледна и бавно рече:

— А, ако се застраховаме, сър?

— Например?

— Ако преформатираме съзнанието им? Всички знания, всички умения, цялата им личност ще се запази. С една добавка — нужната вярност към вас, сър, и идеалния свят...

Естествено, че се съгласих... Нали затова поведох този разговор с предначертан край?

Тъй като в сряда операция имаше — но не точно тази, която Дъглас си спомняше...

29.

Знаете ли — няма да се разпростирам в подробностите. Едно, че не са толкова важни, второ — все пак, предпочитам да запазя някои неща в тайна...

Въпреки особеностите на момента...

В сряда се появих в института неочаквано за Крейг. Асистентите му бяха подготвили пациента, даже вече спеше. Дъглас се учуди при вида ми:

— Сър???

— Здравей, Дъглас! Отложиха срещата и ей ме — дойдох да видя как върви операцията...

— Започваме след малко, сър... Асистентите ми...

— Че с колко асистенти се налага да работиш? Много хора — усложняване, пък и тайна трябва да се пази...

Дъглас се усмихна:

— Не, сър! В лабораторията са петима, но по един участва в операцията. Подготвяме пациента и само двама работим... Нали ви показах — не е трудно да се преформатира. Всичко е готово, единствено кабелите остава да се поставят и се следи монитора за хода на операцията...

Погледнах го и възкликнах развълнувано:

— Мистър Крейг, искам и аз да опитам... Хайде да заема мястото на асистента, а? Запомних какво да правя. Пък ако нещо... Нали вие сте тук...

Дъглас Крейг дори не се замисли. Първо — бях собственик, второ — лично ми беше обяснил какво и как трябва да се извърши, знаех процедурите. А и той вече беше ги свел до елементаризация...

— Разбира се, сър, разбира се...

Асистентите бяха освободени. Ние влязохме в лабораторията. Крейг ми проведе бърз инструктаж, провери да не съм забравил нещо, пак ме успокои:

— Няма страшно, сър, то е като да се бие инжекция... Не по-трудно...

И, въпреки всичко — по-трудно беше. И много по-рисково от биенето на инжекция...

Защото рискувах цялата идея...

Но — осъзнат риск...

Просто приспах Дъглас. Извадих от хладилника им бутилката с безалкохолно (която бях сложил преди малко, когато той отиде да освободи асистентите), почерпих го...

И той се отпусна на диванчето...

Останалото беше лесно...

Макар и опасно...

Преформатирах съзнанието му...

Просто сложих кабелите, проверих връзките, включих апаратурата и...

И след по-малко от час новият Дъглас Крейг ме гледаше с почти детско обожание. В мислите му беше останал споменът как се срещаме, как разговаряме, после сме седнали на дивана в лабораторията и продължаваме беседата си...

Огромен риск!

Да, внимателно се бях подготвил...

Да, бях сигурен в апаратурата и технологията...

Да, беше необходимо да го направя...

Дъглас ставаше все по-самоуверен и по-опасен. В един момент можеше да разбере, че без мен нищо няма да се промени. Средства за подобни експерименти отвред ще се намерят. И перспективите извън института ще са по-добри...

В края на краищата Крейг правеше откритията, аз ги финансирах...

Но — пари без резултат...

Поради това разиграх цялата комбинация — едновременно проста и сложна. Подведох го да ме вкара в комбинацията, да ми даде възможност за моята игра...

И после рискувах...

След преформатирането можеше да получи пълен идиот...

Но — не...

Получих нов човек — знаещ, можещ, верен, абсолютно форматиран...

Сега вече можеше да не рискувам — все пак бях лаик, грешките при мен бяха допустими и възможни...

Поради което Крейг пое всичко — и форматирането на съзнанията на останалите в Дома, и разнообразяването на мозъците с някои вариации...

30.

Е, това е...

Исках да постигна нещо божествено...

Да създам нов свят...

С нови хора...

Успях!

Хората... Ами те си бяха същите — със същия манталитет, със същото мислене, със същите спомени...

Само че обогатени — обогатени с моите идеи и идеали, обогатени с намерения вожд...

Разбира се, обслужващият персонал беше обработен почти веднага. Човек след човек...

А съжителите внимателно изчакахме — да попаднат в удобна ситуация, да се избегнат всички възможни рискове някой да обърне внимание върху странните изчезвания...

Мил Притън беше първият пациент. Той пристигна още вечерта, но беше придружен до лабораторния сектор, където всички новодошли бяха помолени да изчакат за малко — докато се подготви апартаментът им. Мил беше влизал само веднъж в жилището, а от едно посещение трудно се запомнят някои неща. Като например асансьора, коридора, украсите на стените...

И това е...

На другия ден го изведохме през Кралската пещера с цялото му семейство и се появиха като последните спасени...

Така протекоха и останалите обработки — след приятелско черпене в кабинета ми, след пускане на приспивателен газ в апартамента в късна доба и пренасяне на пациентите по секретните ходове, при всяка възможност...

Шест месеца... И аз вече имах базата за бъдещото човечество...

Да, не стана с идеология, философия и убеждаване...

Няма и как да стане...

Човекът е все още животно, върху което има тънък слой цивилизация. И още по-тънък слой духовност — мислене и сила да се

бориш за идеите си...

Векове история са доказали — доброволно нито една обществена формация не си е отивала...

А насилствено настъпилите скоро са вземали всички отрицателни черти на миналото...

Властолюбие, жестокост, агресивност, алчност, непремемереност...

Така че нямаше смисъл да обяснявам, да обсъждаме, да убеждавам, да доказвам... Все тая — винаги щях да имам опоненти... И винаги някой щеше да се опитва да вземе властта... Дори в подобна малка група...

Налагаше се насила да заведе човечеството при щастието... За негово добро...

Нямаше как да спася целия свят — невъзможно беше да бъдат обработени всички хора. Нямаше как да променим миналото, проектирано в предядреното настояще...

Оставаше едно — да изчакам войната и да се опитам...

Спасяване на духовния свят посредством жертвата на материалния...

Да, нямаше вече животни, растения... Хора...

Но започвахме на чисто...

На определени места — а наша задача беше да ги открием — със сигурност бяха оцелели и флората, и фауната...

Задачата ни беше да изчакаме година... или две... Сетне да ги открием тези останки от Едема... И да заживеем — стройейки обществото ни... Докато Земята се отърсва от ядрената болест...

Щяха да минат може би векове...

И за това имах решение...

Сигурно решение...

Помните ли тризнаците Питър? И тризначките Клеър?

А как под ръководството на Крейг лабораторията ни осигуряваше месо, плодове, зеленчуци?

Клониране...

Да, разбрахте...

Мичъм, знаменитият учен, изчезнал преди пет години, всъщност беше на работа при мен. В института. Под ръководството на Дъглас — като цяло абсолютно свободен в работата си...

И ето — едната практическа цел беше постигната отдавна. Клонирането на животни и птици беше станало рутинна работа...

Както и клонирането на хора...

Разбира се, аз не посягах върху морала и честта на учения. Мичъм беше абсолютно свободен и работеше за мен единствено по идейни причини...

Разбрахте — той беше един от първите с преформатирано съзнание. И сега живееше и работеше щастлив — в едно се сливаха научните му стремежи и идейните разбирания. Беше готов на всичко — само и само да бъде построен идеалният свят...

И неговият идеал, неговият водач — аз — да бъде доволен...

Въпроси не задаваше...

Двамата Питъровци бяха създадени за седмица. За Клеър 2 и 3 отидоха пет дни...

Да, трябваша ми верни хора...

Но не можах да откажа на страстното желание да имам тризначки любовници. Самоотвержени, влюбени, готови на всичко — доказано: на всичко! — заради мен...

Хубаво е някоя жена да те обича самозабравено...

А три...

При това с еднакво мислене, еднакви страсти, еднакви изживявания...

Малко преди войната се наложи Мичъм спешно — само за три дни — да клонира петима работници. Стана беда в един от тайните коридори, водещи към Кралската пещера. Внезапно срутване... И петима мъртви...

Но ние вече бяхме събрали генетичен материал от всички участници в проекта. И след три дни, в които отблъскахме атаките на журналистите и питанията на роднините на петимата — те сами излязоха, обясниха, че са били в командировка в далечен обект на корпорацията... Радостни близки, разочаровани журналисти...

И един полицай, който душеше два дни из обекта... Всъщност, само един ден. През нощта беше обработен, а сетне напусна полицията и стана част от охраната на Дома...

Ето — така стояха нещата след шест месеца живот в Дома...

Време беше да видим как е навън...

31.

Костюмите за излизането бяха плод на съвместните усилия на Пенлоу и Дин Тон. След катастрофата към тяхната група се присъедини и Гатлинг-младши, който с жар се хвърли в работата. И без това имаше много време — прекалено много за активен млад човек като него...

Та той създаде и „техническата ръка“ — една добавка към костюма, която можеше да улавя, да държи, да пренася товари до няколко килограма. За къс срок бяха сътворени три такива ръце, които свързахме със съответния брой костюми. Подобна ръка имаше при мен, такива бяха включени към апаратурите на Гатлинг-младши (не можах да устоя пред възторга му) и Хю Янг — опитен техник...

Излязохме с големия и доста бавен всъдеход. Смятах, че не е лошо да изведа повече хора навън — а в него се побираха 24 човека, при това седящи. А и това беше най-добре бронираната ни и подсигурана срещу всякакви вредни излъчвания машина...

Е, не напълнихме всъдехода, но поканих десетина човека. Между тях Мери и Кристин. Бийвър, Мил Притън, Руфус нямаше как да спра, но категорично отказах да вземем някой от внуците им. Които бяха много разочаровани — кой знае какво си представяха, че е навън...

Грей учтиво отказа...

Добавих още трима от охраната, както и двама техници...

И тръгнахме...

Самото излизане беше сложна процедура. Най-напред отидохме в Кралската пещера. Там заехме местата си в машината. Дин Тон провери обстойно апаратурата по всички параметри, Гатлинг-младши огледа — за кой ли път — колата отвред...

Янг в това време повтори процедурата за контрол на костюмите, както и третата ръка...

Накрая — а това беше след цял час — седнахме по местата. Милер беше на кормилото, аз до него, в тила, при резервния команден пункт, се разположиха Янг и Дин Тон...

Останалите имаха богат избор за места — половината всъдеход беше празен...

Сетне тръгнахме...

Което начало на пътя ни отне още близо час и половина. Бях осигурил три шлюза за предпазване. Излизаш от една бронирана врата, попадаш в първия шлюз. Следва изсмукване на въздуха, отваря се втората врата, в другия шлюз процедурата се повтаря, накрая в третия...

През което време в напуснатите шлюзове въздухът отново се изсмукваше — важна предпазна мярка...

Когато последната врата се разтвори — не повече от три метра, точно колкото всъдеходът да мине почти по ръбовете ѝ, пред нас се появи новият свят...

Или по-скоро — основата за новия свят...

Ако има черен грунд...

Това беше основата...

Мрачно, черно, с просветващи кафяви облаци ниско над земята... Ако онова навън беше все още земя...

Никакви дървета, никакви храсти, никакви хълмове дори...

Струпване на страшни грамади — като в декор на фантастичен филм от 60-те години на миналия век...

И буря...

Вятър, който не усещахме, но според уредите беше близък до ураган. Светкавици, падащи безразборно, в неспилен обстрел на това, което все още наричахме земя. Носещи се камъни...

Янг се обади по вътрешната връзка:

— Сър, боя се някой камък да не ни улучи...

Аз също се побоях, но реших да разчитам на късмета...

— Милер, следи за камъните...

— Сър, ще карам като на Анаполис — бях забравил, че е бил и автомобилен състезател...

Отзад се мярнаха сенки. За да виждаме по-добре навън, във всъдехода беше тъмно и хората изглеждаха като в призрачен филм...

Така изминахме около десет километра. Милер спря до огромна скала, която отчасти спираше вятъра...

— Сър, селище...

Включих супервизора. Наистина — далеч напред се очертаваше нещо, което само добре работеща фантазия можеше да определи като селище. Различих три небостъргача, просто усетих, че празното пространство около тях трябва да е било градски парк, нейде вляво забелязах струпани грамади, които би трябвало да са или голям завод, или крайградски квартал...

— Карай наляво — хей там виждаш ли струпването?

Милер пое по посочения курс. Вятърът навън не спираше. Имах усещането, че светкавиците падат буквално наоколо. Както си и беше, де — една се заби в земята само на стотина крачки и в мигновения блясък осъзнах, че превръща земята в полирано вещество. Предположих, че е попаднала в пясък...

Близо до камарата от сгради всъдеходът спря между две почти запазени, паднали успоредно, кули...

— Водонапорни? — помислих си... — Янг, Гатлинг, да слагаме костюмите...

— Обличането не беше лесно и ни отне близо петнадесет минути. В това време останалите с известен страх следяха падащите светкавици...

Излизането от всъдехода също беше бавно — имаше два шлюза, при това малки. Можеше да се измъкваме един по един...

Първ излязох аз. И, докато чаках двамата си другари, внимателно огледах района, после се наведох и третата ръка вдигна шепа вещество от почвата. Не зная как да го определя — беше полупрах, получакъл, мраморно бляскав, почти черен...

Вярно, че тук бяха попаднали вражески ракети, но какво беше останало на местата, които бяха пощадени от войната? Дали земята там можеше да ражда? Или...

До тук беше първото ни излизане...

Или поне спомените ми за него...

Защото в този момент върху ми се стовари огромен камък, който ме смачка...

И аз умрях...

32.

Гадно усещане е, да знаете...

Камъкът се стовари, усетих рязка болка — макар и мигновена, усетих я в цялата й мазохистична прелест...

После светът наоколо светна...

И угасна...

Умрях...

Събудих се в голяма бяла стая. Познах я — част от болничния блок. Леглото беше в средата й, до стената имаше диван, маса, шкаф...

На дивана седяха доктор Роджърс и една от медицинските сестри. На стола до тях дремеха Мичъм и Крейг...

— Докторе, той отвори очи — скочи сестрата...

Всички се раздвижиха. Започнаха да говорят едновременно. Доктор Роджърс вдигна ръка:

— Моля ви, моля ви... Болният има нужда от почивка...

— Спокойно, докторе, — казах аз и седнах в леглото — Чувствам се добре, смятам, че съм абсолютно здрав...

Доктор Роджърс застана пред мен:

— Това аз ще определя, мистър Саркиз...

Съблякох бяла роба и останах абсолютно гол:

— Е, докторе...

Докторът ме гледаше смаяно. Тялото ми беше загоряло, все още силно, с очертано коремче... И никакви рани, счупвания, белези дори...

— Но, мистър Саркиз, та вас току-що ви донесоха, казаха, че ви е смазал камък, че... Аз дори не смеех да ви огледам — очаквах доктор Смит...

Наистина, в този момент доктор Смит — известен хирург, изключително уважаван специалист, се появи на вратата и смаяно загледа странната сцена...

Нямаше как — оставих се в ръцете им...

Накрая и двамата неохотно признаха — здрав съм, няма ми нищо...

И ме оставиха да почивам...

Помолих ги да не отстраняват засега Мичъм и Крейг — имахме да обсъдим някои неща...

— Е? — попитах нетърпеливо, макар да знаех какво е станало. Самият факт, че бях жив и абсолютно здрав, показваше колко предвидлив бях, когато се подготвих за новия свят...

— Сър, — започна Мичъм — всичко мина по плана. Докараха...

— Трупа ми — помогнах му аз...

— Да, трупа ви... Смазан, счупени ребра, вътрешностите...

— Остави, остави... Къде е сега?

— Изгорихме го. Както бяхте наредили...

Въздъгнах с облекчение. Наистина — човек винаги трябва да има план А, но зад него да държи В и С...

Мичъм ми докладва всичко...

Трупът изгорили. В същото време цялата налична апаратура в лабораторията му работила върху мен. Второто тяло беше подготвено отдавна, даже специални връзки пренасяха в съзнанието на спящия... аз... всичко, което ставаше в моето съзнание. Така при внезапна нужда — както и стана — клонираният аз нямаше да е със загуба на време или познания. Направо казано — в момента, когато умирах, новият аз се събуждаше. И пак бях жив и действащ...

Точно затова в лабораторията имаше още две мои тела. Едното от които в момента приемаше биосигналите от мозъка ми...

Е, не бях егоист...

Помните келнера с прерязаната сънна артерия при пиянския бунт. И него клонирахме. При това веднага. Технологичният срок за изготвяне на едно тяло беше доста дълъг — между седем и десет дни. Затова Мичъм имаше в камерите няколко готови трупа — мъжки и женски, които изискваха само допълнителна биообработка. И в течение на 24 часа сервитьорът се появи жив и здрав — за смайване на хулиганите...

Наистина, беше доста смешна сцена, когато им сервира овесена каша на закуска. А те го гледаха поразени и внезапно стихнали...

Така по моя поръчка бяха клонирани в два екземпляра Питър — много нужен ми като секретар и наблюдател навред, както и Клеър... По други причини... Най-малката от които беше желанието ми за секс с тризначки. Можех да си позволя и петзначки. Ако издържех...

И, ако можех да си позволя пилеене на ценен биологически материал за дребни сексуални удоволствия...

А аз не можех — Мичъм беше гений, но засега изготвянето на клонинги изискваше време. И доста ресурси — въпреки цялата сложна система, която откривателят беше изградил...

Така е — новият свят искаше нови хора. И нова биология... В някои отношения...

Клонингите, например, имаха репродуктивни способности. Не ми трябваша изцяло изкуствени хора. Да, можеше да бъдат преобразени — да се хранят с енергия от специални акумулатори (Мичъм беше създал петима такива, служеха в охраната), но някак си...

Исках след векове — а с клонираните си тела щях да съм безсмъртен — да живея сред много хора. Потомци на днешните пионери. И самите те — след известна психо и био обработка...

Нямаше как — новият свят, както ви казах, изискваше нови хора...

Аз ги създавах...

33.

Вестта за гибелта ми, светкавично преобразувала се във вест за раняването ми, беше събрала мнозина пред медицинския блок. Говореха си тихо, някои изхлипваха, имаше и молеци се...

Когато излязох — стана страшно...

Дори и за мен, който очаквах подобна сцена...

Тълпата — неорганизираната, самоинициативната тълпа, падна на колене...

Тишина...

Приведени глави...

Само отзад някои от малките деца подскачаха от радост при вида ми...

През коленичилите се втурна малко момиченце. Познах го — внучка на Мери...

Спря пред мен...

— Чичко Бо-Ян, ти жив ли си?

— Нали виждаш — усмигнах се аз и я взех на ръце — Жив, здрав...

— Ти си безсмъртен! — убедено каза детето...

— Може би...

— И си герой! Мама каза, че щом си ти тук — всичко ще бъде наред...

Наистина, в нощните акции ние приспивахме всички, но децата оставяхме неформатирани. Смятах да изчакам навършването на 12 — 13 години и тогава да ги издигна до нивото на нови граждани...

Така че детето не беше обработено (колкото и грубо да звучи). Но пък беше готов член на нашата общност...

Наистина, навремето идеологическата обработка е била силна. Пионерите, хитлерюгендите, скаутите...

Всяка държава се е опитвала по някакъв начин да идеологизира младото поколение. И в Рим, и в средновековните държави, и във вековете на революциите — душите лесно са ставали пленници на словото и убеждението...

Спомнете си само историята в Салем...

Малки момиченца, самовнушение, започнало като игра, жестокото отмъщение над възрастните, позволили си да бъдат реалисти...

Една смесица на фанатизирано мислене с реалността довежда до налагане на чужди на нормалния живот правила. Хората от публиката са усещали, че нещо не е наред, че присъстват на страшни дела...

Но не са смеели да се обадят...

Разумът винаги е губел срещу фанатизма...

Така стана в бившите източноевропейски държави...

Ние почти бяхме загубили срещу комунистите, когато нашите идеолози откриха слабото място на хората там...

Фанатичното възпяване на материалното...

Медии, реклами, филми, музика... Възпяване на приятния статус да имаш и отхвърляне на трудността да бъдеш...

Защо трябва да се мъчиш с труд, с мечти, с идеи, с духовност, когато удоволствието идва много по-леко чрез притежаването?

На пари, на дрехи, на жени...

И бившият фанатик на комунистическата идея се превръщаше лесно в настоящ фанатик на притежаването...

Забравяше „Човек за човека е брат“ и се опираше на „Човек за човека е вълк“...

Защото брат ти може да те закриля, но животинското, извечното, реално материалното изисква кръв, месо, смърт... Постигани чрез сила — силата на човека на западната цивилизация. Сила, победила най-напред религиозното и хуманното в душата, а после наложила най-бързия, най-силния, най-хитрия, най-жестокия и безогледния над останалите...

Йерархия, в която винаги има път нагоре — стига да рискуваш и не жалиш никого...

Затова в преформатиращата програма беше залегнала здрава основа — на върха съм аз, после моите избраници, останалите са с перспектива да се издигнат до второто стъпало...

На първото бях аз — Водачът...

Просто програмиране, генетични промени, химически обработки, биотехнологични заложиби...

Неща, които другаде изискваха десетилетия и дори векове...

Пуснах детето и тихо казах:

— Хора... Моля ви... Нека бъдем демократи... И аз си върша работата, и всички други се грижат за живота ни...

Постепенно тълпата се изправи. Беше тихо. Гледаха ме и мълчаха...

— Добре, така и така сме тук — хайде да направим плана за утре... Не успяхме да довършим огледа на района поради злополуката. Затова утре пак излизаме. С мен ще дойдат...

И в тишината изброих имената на участниците в новата експедиция...

А в това време мислех как да действам занапред. Малко плашеща ставаше тая почит, тоя култ...

Все пак, трябваше ми нов свят, а не божествена литургия в облаци от тамян...

34.

Минаха още осем месеца...

Никога не съм смятал, че аз — Бо-Ян Саркиз, самоуверен, дързък, твърде много обичащ се, за да дели тая обич с някого, смятащ, че светът е мой — още повече, когато аз го създавах този свят! — никога не съм смятал, че ще се объркам пред преклонението на хората...

Да, тези хора аз ги създадох...

Те бяха някакви сенки в сивотата на ежедневието. Сенки, които имаха свой потенциал (дори Грей беше интелигентен и с неизползвани сили, затова го избрах), но си оставаха на мрачното ниво в реалността...

Е, преформатирах съзнанията им, дадох им шанс да ме последват, да станат безсмъртни жители на новия свят... Но това страхопочитание...

Май Крейг беше попрехвърлил нормата при програмирането...

Макар норма в човешките отношения да няма. Има „Осанна!“ и „Разпни го!“, има куп промеждутъчни състояния, има екстаз и злоба, любов и омраза...

И никъде няма скала на чувствата...

А и много често — прекалено често — ние сме все недоволни. Недолюбени, недохаресвани, недо... Каквото там щете...

Много рядко човек се чувства неудобно сред потоци почитание и преклонение...

Човек...

Не политиците...

За тях това е част от света им. Пренасяйки любовта към себе си в околния свят, те приемат официалните почести към чина и мястото като почести към себе си, към собствената си убога личност...

И военните, разбира се...

Всеки, имащ един знак на пагона повече, смята, че подолустоящите в йерархията приемат чинопочитанието като признание на върховенство...

Обаче, аз знаех кой съм и какъв съм. Знаех си мястото в света — доста нависоко. Доказах го веднъж като станях богат, доказах го втори път — в създаването на идеалния свят...

И защо тогава да се стряскам от обожествяването ми?

Тълпата има нужда от водач, от лидер... От Бог...

Ако са пожелали АЗ да съм този Бог...

Глас народен...

Тоест — мой...

Тълпата има нужда от един мозък...

Два мозъка си пречат, три са вече хаос...

Затова тълпата иска да има един. Който хем да е част от тях, хем да е високо над тях...

И в него, в постъпките и думите му, да виждат себе си. Такива, каквито биха били...

Ако можеха...

Затова трябва да преодолее остатъците от скромността и да заема мястото над олтара...

Не е трудно, зная...

И е необходимо...

Част от концепцията на идеалния свят...

Защото анархията е политико-социално понятие в нашия (сега вече бивш) свят. В природата анархия няма. Има строг социален ред — стадото, водачът, младите, жадуващи за власт и стремящи се да я получат със сила...

Отделно ролята на лидера — този, който води. И който пръв посреща опасността... А често и умира — в името на стадото. И на младите, някой от които заема мястото му...

В моя свят няма място за анархия. Хората са с една цел, с една идея, по един път...

И аз съм този, който определя целта, идеята и пътя...

При това наистина богоподобен — клонирането ме е направило фактически безсмъртен. В камерите чакат още две тела, а третото вече се гради в специалната лаборатория...

Наистина, вечни са и хората в тоя свят. И за тях има клонинги, и техните състояния на съзнанието са записани в специалните дискове. Мога всеки момент да ги използвам — вложа, променя, унищожа...

Засега сме малко над 200 човека. Но се увеличаваме. Направихме първите сватби, родиха се първите деца...

Месеците се изтъкват, времето минава...

Бавно — вътре в Дома...

Бързичко — навън...

Трябват ни към 20 години, за да се достигне полуразпада на радиоактивните елементи навън. И тогава ще излезем...

Ако не стане нещо...

Но какво може да стане в една отвсякъде подсигурана, застрахована, планирана система...

35.

Оказа се, че може...

И още как...

Но — по реда...

Времето като че беше спряло. Ние живеехме — свикнахме да си намираме занимания, мнозина се увлякоха в учене, в четене, появиха се пристрастени художници и скулптури, музиканти, композитори, певци...

Компютрите бълваха кръстословици, шаради, игри... И нашите младежи потънаха в притягащите ги дълбини на интелектуалния труд...

Дори математици се появиха...

Да не говоря за заинтригуваните от тайните на природата, които всеки ден бързаха да отидат в лабораториите и под грижите на специалистите се трудеха над проблеми, които пред две години биха счели за глупости...

Всъдеходът излезе още шест пъти и всеки път екипажът беше наполовина подновяван. Така обучихме над 50 човека в работа при тежките условия навън...

При третата експедиция докараха спасени...

Още по пътя Дин, който този път командваше, ми съобщи — попаднали са на бункер в планината. Намерили са оцелели — седемнадесет души, от които осем деца. И почти всички с поражения в различни степени от лъчевата болест. Някои малко — все пак, укривали са се в правителствен бункер, други повече. Оказа се, че направили опити за излизане в стандартно армейско защитно облекло. Според Шелдс — все едно да минат през радиационно огнище по бански...

Първа слезе жена. Познах... Да кажем, по вторичните полови белези... Кожата на петна, косата окапала, пръстите на ръцете на вид куки, самите ръце...

— Господи, сър, — въздъхна тя, отпусайки се бавно върху пейката във външния хангар (там обикновено приемахме машината

след задължителните процедури по външното почистване) — господи, имало още хора...

Махнах с ръка на санитарите да не чакат, но тя ги спря.

— Сър, искам да ви благодаря, че спасихте внучката ми. Вече бяхме се отписали...

В този момент пренасяха момиченцето — на вид седем-осем годишно. После се оказа, че е на 16...

Сетне разбрах — през нощта, когато прибрах документите ѝ в касата. А тялото в това време слагаха в ковчега. Не издържа — почина. Майката така и не разбра. Два часа преди това и тя издъхнала върху операционната маса...

Погребяхме ги в Дивата галерия на Кралската пещера. Шест сандъка — освен тях не издържаха още четирима...

Но единадесет оцеляха...

Къде с помощта на силни дози лекарства, къде под грижите на лекарските ни екипи, къде с помощта на волята и ината си...

Единадесет оцеляха...

Настанихме ги в Кралската пещера. Там — изолирани, под непрестанни грижи, се опитвахме да ги възстановим...

И не само тях...

Оказа се, че най-голям товар се пада на лекарските екипи, както и на доброволците, които им помагаша...

Защото намерихме и други по чудо оцелели... Някъде трима, другаде над петдесет...

В скоро време новото общежитие се напълни. Над 200 спасени...

И близо половината от нас бяха заети с грижи за тях...

Умираха, мнозина умираха...

И немалко се възстановяваха...

Все още не разрешавах новите да влизат в Дома. За всеки случай...

Но ние ходехме при тях. Като в някои от новите зони намалявахме защитното облекло...

А радиационният фон навън падаше...

Бавно, с малки величини...

Но падаше...

На шестата година Крейг ми каза:

— Сър, след осем години ще можем да се движим навън без особен риск...

Кое то беше и неочаквано, и отдавна желано...

Макар че...

Кой Крейг ми го каза?

36.

Вие, разбира се, ще кажете — хайде, пак тайни и загадки...

И за мен беше тайна, факт. Много, много по-късно разбрах за съществуването ѝ. А в онзи момент не се замислях кой Крейг е — втори нямаше...

Пък и не планирах. Имах записи на съзнанието, имах резервно тяло, бях готов при нещастие да заменя Крейг веднага...

Прекалено важен беше за мен и за плановете ми...

А те се развиваха логично...

Разказах ви как намирахме нови спасили се. В много тежко състояние — почти всички. Имахме изключително полезна и действена апаратура, но...

Все пак, живеехме в следядрена ера...

И ползвахме запаси...

А запасите имат две изключително лоши черти — изтощават се и не отговарят на нуждите...

Кой да ти е мислел, че ще трябва да мазила след изгаряне? При това много, много...

Или биологически материал за създаване на клонинги?

Да, нашите учени работеха самоотвержено, но... Но не става само с желание и воля. Трябват и материали...

Доста хора изгубихме, докато се научим как от трупите да създаваме резерв. Да обработваме телата, да опазваме органите, да съхраняваме изключително нежни и нужни тъкани... Като кожата, да кажем...

Говоря в първо лице, множествено число. Защото и аз немалко пъти, преодолявайки известни задръжки, активно участвах — най-вече в грубата дейност — в това. Бях станал опитен кадър — нейде между санитар и медицински брат...

Налагаше се...

Изгубихме доста хора — те и без нас си бяха обречени, но немалко и спасихме...

Което претовари нашето общество. Кралската пещера беше почти застроена. Най-вече в горната част, която директно беше свързана с Дома...

Самият Дом беше пренаселен. В моя апартамент настаних две семейства. При това с деца. Налагаше се. Пък и аз рядко се отбивах там, използвах големия си кабинет дори за нощуване...

Протести от страна на съдружниците нямаше. Нямаше и да има — преформатирането на съзнанието си казваше думата. Всички разбираха голямата цел и бяха положили личните желания нейде надолу в шкафа с усещанията и мислите...

В пещерата използвахме какви ли не материали за строежи. Постилахме под, издиграхме стени, правехме тавани — и ето ти жилище...

Нямаше място за лукс...

Но имаше възможност за оцеляване...

По едно време се шегувахме, че на изток не успяха, обаче ние постигнахме комунизма. От немай-къде...

Прекалявах със стимулаторите. Пиех ги вместо кафе — поне по шест-седем хапчета на ден...

Нямаше как. Налагаше се да работя по 18 — 20 часа в денонощието. Все пак, на мен лежеше основната работа — преформатирането на съзнанието...

Всяка нощ — по осем-десет операции...

В един момент дори си позволих да си почина два дена. Проспах ги. Така се беше случило, че навън се изви страхотна буря и нямахме доставка (както се шегувахме) на нови оцелели...

На третия ден Мюлер докара на два курса над 40 човека. И всички спасихме!

Но това беше последната толкова успешна акция...

Намалявах намерените, все повече от тях бяха поразени до безнадеждност, все по-често всъдеходът се завръщаше без пътници...

И тогава дойде срещата. Неочаквана, изненадваща, просто поразила ме...

Среща, която трябваше да унищожи плановете ми за идеален свят...

37.

Бях доста уморен... Меко казано... Изключително тежък ден — каквито бяха станали всичките дни напоследък...

Имах усещането, че дори готвачите се обръщаха с питане към мен — как да нарежат картофките: по дължина или на ширина?

Всеки ме търсеше, всеки искаше моето мнение, моята дума, моето нареждане...

Един-единствен авторитет в Дома...

И се налагаше да обяснявам, че са професионалисти в своята област, че от мен ще чакат само основни насоки, а как да постигнат резултатите — те си знаят...

Но вярата в ЕДИНСТВЕНИЯ...

А в убежището вече бяхме над 500 души. Около 300 в Дома, останалите в Кралската пещера. Бях разделил хората си на отряди и отдели. Начело на всеки имаше поставен специалист — най-добрият в тая област. И, въпреки всичко, хората търсеха мен...

Ирония, бих казал, ако имах време да се присмея на себе си...

Така е — и към Бог се обръщат всякакви с молитвите си. За успех в мача, за добро представяне, за любов, за пари, за...

И на Бог се налага да види всеки случай поотделно...

Или просто да ги пренебрегва...

А най-лесното — да създаде система за обслужване — Църквата...

Където земни хора да предават неговата воля... Или каквото там рекат, че е...

Обаче, Бог беше нейде нависоко, в небесата...

А аз — сред спасените тук...

Разбрах защо великите управляващи са се криели от тълпата. Защо са ръководили отдалеч, зад паравана на властта, посредством видимите си слуги...

Портрет, някоя реч — по радиото или телевизията, минимум контакт с публиката. Пък и контактите все от рода на прегръщане на дете, ръкостискане с награден, снимка с изявени...

Толкова бях капнал от умора, че даже не ми се мислеше за тризначките Клеър...

А пък сетех ли се, че тази нощ ще трябва да проконтролирам преформатирането на трима новоспасени...

Влязох в големия кабинет. Състоеше се от приемна — фактически центърът на Дома, три стаи — за почивка, библиотека и личен кабинет, голяма баня...

Клеър бях освободил. Мисля, че те си бяха намерили любовни утешители — достатъчно млади хора подрастваха и хормонът ги гонеше дори към фаворитката на Бога...

Исках само да се изкъпя и да спя... Много да спя... Цели три часа имах пред себе си...

В кабинета ме очакваше Крейг...

— Дъглас? Защо съм ти пак? — казах недоволно. Сега ще има някакъв проблем, ще загубя половин час, докато го изслушам и дам разпорежданията...

И в този момент видях в ръката му оръжие...

Мозъкът ми се парализира...

Оръжие?

Носеха го стражите — и то само, когато са на пост. Оръжие тук, в дома, беше излишно. Преформатираните мозъци слагаха бариера пред помисли срещу мен. А спорове и кавги отдавна нямаше — хората бяха разбрали, че наказвам жестоко за подобни. И всеки нов клонинг беше се появил с бушони в душата — не можеше, просто не можеше да влиза в конфликт с друг подобен нему...

— Крейг?

Дъглас Крейг се усмихна и кимна:

— Да, аз съм, шефе... Аз... Ако разбираш какво ти казвам...

През главата ми преминаха порой мисли, докато една се закачи в съзнанието ми:

— Искаш да кажеш — не си преформатиран?

Дъглас ми кимна да седна (това — в Моя кабинет!):

— Разбра, значи... Така е — аз съм си. Оригиналният, неформатиран Дъглас Крейг...

— Как така? — гледах явно недоумяващо, дори объркано...

Крейг пак кимна да седна. Отпуснах се в креслото срещу голямото бюро. Той зае моето място и се облегна на огромната, царска

облегалка...

— Бо-Ян, аз ти вярвах. Много ти вярвах. Смятах, че ще сме тандем — ти даваш средствата, аз идеите... Оказа се, че си ме използвал. Имах някои предубеждения, но го разбрах в последния момент. Не мога да отрека — хитър си. Да ме използваш до края, да ме преформатираш, а после моят нов вид да ти служи...

— Не, не... Разбери...

— Шефе, нека не губим време... От седем години ние те следим...

— Ние ли?

Крейг погледна към вратата на спалнята:

— Момчета...

Влязоха още двама Крейговци. Високи, слаби, с дълги руси коси, изпити лица, бледи...

Седнаха до входната врата и мълчаливо ме загледаха...

— Аз съм говорителят ни — каза зад бюрото Крейг — Впрочем, не сме само ние тримата. В момента аз съм водачът. Но е безразлично — нали сме едно. Който и да е — все аз съм...

Погледна ме и продължи:

— Когато каза, че няма да присъстваш на преформатирането, се позамислих. Много ти беше интересно, разговаряхме и ти доста неща планираше пред мен... А после изведнъж се оказа зает. И то с някаква среща, която — проверих — не беше нещо особено... Знаеш ли — предупреден значи въоръжен. Е, аз отдавна бях подготвил свой клонинг. Не знаеше? А защо трябва да знаеш всичко? И ето — този клонинг те посрещна. Той очакваше всичко от теб. Но беше готов на каквото и да е. Нали беше заради него? Защото всеки клонинг е част от мен и в едно сме аз...

Кимнах:

— Подценил съм те...

— Именно... Пожертвахме един от нас. И веднага го възстановихме. Сетне изградихме нова база — по коридор Е, в отклонение 8... Минавал си, но не си обърнал внимание — десет врати са там. Девет водят към агрегати и машини, едната е към нашия дом...

— Че колко сте?

— Не бих ти казал онзи ден, Бо-Ян... Днес — може. Всичко свърши. Да, хората тук ще те почитат, ще приемат на вяра всяко твое

слово... Което ще им предаваме ние... От твое име...

— А аз?

Крейг се засмя:

— Знаеш ли — още се чудя. Възможно е да те държим като луксозен затворник... А може да ти издигнем паметник, дори да те сложим в мавзолей... сам разбираш — по-спокойни ще сме...

Другите двамата дори не се засмяха...

— И — какво решихте?

38.

Настъпи тишина...

После Крейг каза бавно:

— Все още не съм решил...

— Ти... А другите какво мислят?

— Май не си започнал да схващаш. Аз — това сме ние. Ние — това съм аз. Той е аз, той е аз — посочи двата клонинга...

— Тоест — вие сте неунищожими?

Крейг се усмихна:

— Започваш да разбираш. Безсмъртни сме. Записи от съзнанието ми се пазят на две места. В нашия отсек има лаборатория, има и резервни тела. Засега сме само петима, но можем да станем повече. И — нещо много важно — ти си сам...

— Ами ако и аз съм си създам клонинги?

Дъглас отново се усмихна:

— Бо-Ян, ти си прекалено самоуверен, прекалено влюбен в себе си, та да приемеш дори свой клонинг. Даже се чудя как си се решил да имаш резервен модел. Нима твоята смърт и възкресението не те убедиха в ползата от клонирането?

— Признавам, не вярвам в предаността на клонингите... — кимнах аз и се загледах в седящия до вратата Крейг...

— Което не ти попречи да си клонираш любовницата... — подметна той...

— Е, това е друго нещо...

Някой почука. Седящият до вратата Крейг отвори и падна мъртъв. Този пред мен изненадано завъртя глава и се строполи на пода. Третият не успя да мръдне — двама стражи го притиснаха към стола му...

Станах...

— Дъглас, току-що намаля с двама. Всъщност, с трима — и този ти пред вратата е мъртъв. Прав си, че бяхте петима. В момента издирваме последния ти...

Крейг мълчеше...

— Наистина, признавам, че всичко си обмислил, добър план си изградил, но... Забравил си моето присъствие. Кой те убеди, че не знаеш за отклонение 8? Нима не ти се стори странно, че аз се опитвам да обхвана всичко сам, да съм навред, а все избягвам коридор Е?

— Сега, като го казваш...

— Именно! Хайде, като си рекъл да си признаваме — аз усетих, че си подозрителен оная вечер. И си помислих: ами ако Дъглас не дойде, а представи свой клонинг? От вас — гениите, никога не знаеш какво може да се очаква. Е, рискувах — преформатирах те. Както казваш — клонинг. После внимателно наблюдавах. Открих някои много, много интересни неща. Например, ти излизаше от лабораторията в 10, 23 часа, а влизаш в ресторанта в 10, 21 часа... Две минути! Но — достатъчни като повод за размисъл... Сетне започнах да сравнявам видеозаписите от вътрешните камери. Дъглас, много работа си свършил — признавам. Обаче... В някои моменти те виждах на три места по едно и също време. Разбрах какво става. И задействах Шелдс...

Крейг подскочи, та се наложи пазачът да го притисне с дулото към стола...

— Да, показах му някои записи. И той заревнува. Знаеш вие, гейовете, колко сте ревниви. Дори към себе си. А в случая ти не беше сам — имаше други Дъгласовци. Не само замяна на Майкъл, а и подобри от него — та кой по-добре от теб те познава...

— Майкъл... Какво е направил?

— Просто още един Крейг. С друго съзнание — напълно подчинено на мен. И, впрочем, влюбен в Шелдс...

Дъглас сведе глава...

— Искаш да кажеш, че ще ме убиеш и ще ме заместиш с клонинга?

— Казвам го. Не само на теб. Зная, че в момента и другият Крейг слуша. Така е — няма занимание. Стои в отклонение 8 и ви очаква...

Крейг трепна...

— Няма смисъл, Дъглас... Отвън са охранителите, а резервният ви изход е запушен. Или ще се предаде, или ще умре, когато спрем въздухопровода...

Натам... Не е приятно. Крейг ми беше симпатичен — поне преди да разбере как ме е предал...

Някой префърцунен ще каже — но нали аз му поставих капан, исках да го направя човек с преформатирано съзнание, нали се е опитвал да се запази...

Да, да... Така е — от негова гледна точка. Обаче, историята се пише от победителите. И загубилият е винаги виновен...

Дори в това, че се е смятал достоен за победата...

39.

Натам...

Телата на четиримата бяха занесени в голямата лаборатория. Имахме нужда от биологичен материал...

Коридор Е беше блокиран. Но не очаквах последният Крейг да се предаде току-така...

Още повече, че той не знаеше — капанът беше щракнал...

Да, казах на клонинга за блокирания резервен изход. И така успокоих противника. Тъй като Крейг бяха си направили два изхода...

Сега оня смяташе да излезе през втория — неизвестния за мен...

Поне така мислеше...

Необходимо беше да го премахна и... Новият свят наистина е мой...

Засега все още не съм господар... На моя свят... И на онзи отгоре...

Засега все още има една пречка...

Но — тихо...

Да, той беше...

Промъкваше се през колектора на отпадните води. Сега беше точно до навлизането на тръбата в големия басейн. Смяташе оттам да ме изненада...

Изненада ще има... Да... Голяма изненада... Но за него...

Така... Така... Така... Пръстът ми беше на спусъка... Няма накъде да се скрие или измъкне — тръбата беше голяма, но плътна и здрава...

Е...

Ух, че трещеше...

Но нямаше кой да чуе...

Няма...

Оня се смъкна във водата, с лице надолу... Изчаках...

Мъртъв...

Най-после...

Светът вече беше мой...

— Това аз ли съм? — попита някой до рамото ми... Крейг...
Новият Крейг... И аз не зная защо го взех с нас...

— А кой друг идиот ще хлътне в такъв евтин капан — отговорих
сърдито, защото за момент трепнах...

Зад гърба ми се чу хихикане...

— Ама съм смешен сгърчен така...

— Ти да се беше видял във ваната — казах полугласно. Може би
на него, може би на мен...

Впрочем, какво ме интересуваше дали е чул?

Надигнах се и сложих предпазителя на автомата. Зад ъгъла
стояха тримата охранители — както им наредих. Не смееха да шукнат,
само тоя се обаждаше. Разбирам го — странно е да се видиш
застрелян...

Колкото и да не ти пука...

— Е — казах — да вървим...

Имах много работа...

Дори с три клонинга да си — работата е винаги повече от
времето и възможностите ти...

При това — ако си се заел да градиш идеален свят...

С идеален център...

Ти...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.